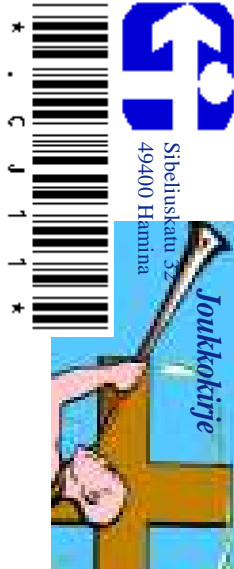

Tilaa 11:s Suuhusi Pasuuna! (päivitys)

Puh. 0400 684 344

Sibeliuskatu 32, 49400 Hamina

mission@lahetyspalvelu.fi

Jeesus saapuu. Meidän ei toki tule viettää sitä yhteisrintamassa pakanuuden kanssa, pukkien ja tonttujen kera, vaan selkeästi kutsumalla joulupöytäämme kunniavierraaksi itse päiväsankarin. Älkäämme uskonnollisessa kiihkossamme riistäkö kodeilta ja lapsiltamme viimeisiäkin rippeitä ilosta, joka on vuosisatoja kyennyt yhdistämään perheitä ja hakeutumaan edes päiväksi pariin viihtymään toistensa seurassa.

Mitä voimme tehdä joulun pakanallistumista vastaan?

“Ja kaikki kansa meni, söi ja joi, lähetti maistiaisia ja vietti suurta ilojuhlaa, sillä he olivat ymmärtäneet, mitä heille oli julistettu” (Neh 8:12). Mikäli mekin olemme ymmärtäneet tämän joulun, Jeesuksen syntymäjuhlaan liittyvän hengellisen sanoman, voimme muinaisten israelilaisten tavoin menetellä samoin. Ja kun näemme joulunviettoon, kuten muittenkin kristillisten juhlien, esim. pääsiäisen yh-

teyteen pesiytyneen paljon pakanallisia ja jopa arveluttavia piirteitä, sitä suuremmalla syyllä meidän tulee näitä juhlia viettää ja antaa selkeä kristillinen todistus niiden hengellisestä sisällöstä.

Meidät on kutsuttu valloittamaan maata eikä luovuttamaan niitä reviierejä, jotka kuuluvat Kristukselle. Jos joulumme on pakanallistunut, syy ei ole jumalattomissa, vaan meissä kristityn nimeä kantavissa, jotka olemme antaneet kristillisen todistuksemme väljähtyä ja täyttäneet oman joulumme kaikenkarvaisilla tontuilla ja muilla maahisilla pukkeineen, niin että itse syntymäpäiväsankari ei kelpaa usein edes kuokkavieraksi omiin juhliinsa.

Allekirjoittanut lomautti tontut ja pukit edellämainitusta syystä jo lähes 50 vuotta sitten oman perheen joulunvietosta. Ja siellä “lomalla” ovat pysyneet! Lahjoja on silti annettu ja saatu, kuusen tuoksusta nautittu ja todellista joulutunnelmaa koettu. Onhan itse Joulun Herra saanut sijaa joulunvietossamme sillä kunniapaikalla, mikä Hänelle kuuluu.

paan kuin uskotaan apostoliseen sukse-
sioon katolisessa ja nykyään jo luterilaisessa
sakin kirkossa. Kyllä ihmiset jokaisen
sukupolven aikana ovat osanneet ja osaa-
vat keksiä ja tehdä toinen toistaan jumal-
lattomampia rituaaleja ja tekoja tietämät-
tä mitään menneitten sukupolvien tavois-
ta aivan samoin kuin elävät Jeesukseen
uskovat ihmiset ovat aina kokeneet siuna-
uksia, juoneet taivaan kastetta ja saaneet
palvelutehtäviä Jumalalta ilman apos-
tolisen kättenpäällepanemisen ketjun osal-
lisuutta. **Pakanuuden juuriksi riittää ih-
misen läpikotainen turmelus.** Niin myös
apostolisen siunauksen saamiseksi riittää
Jeesuksen sovitus teko ristillä, – ei siihen
asiaan piispojen siunauksia ja kätten pääl-
lepanemisia tarvita!

Voiko kristitty viettää joulua hyvällä omalla tunnolla?

Todettakoon, että em. Lindemanin kir-
ja, jota monet kristityt näyttävät pitävän
kristillisen vaelluksen ja tiedon ja erityi-
sesti messiaanisten juutalaisten uskonkä-
sityksiin ohjaavana käsikirjana, sisältää
hyvin paljon eriarvoista lähdeaineistoa,
muinaisitaumaisia ja kreikkalaisessa kir-
jallisuudessa esiintyviä epähistoriallisia
uskomuksia ja jumalaistaruja, gnostilai-
sia taruja, jotka kristikunta jo alkuvai-
heessaan on hylännyt epäaitoina ja vääri-
nä ja jättänyt ne Raamatun kaanonin ulko-
puolelle. Lisäksi kirja sisältää ja kirjan
tekijä on omaksunut paljon juutalaiskris-
tittyjen eli ns. messiaanisten juutalaisten
keskuudessa esiintyviä käsityksiä, jotka
saavat voimansa, ei suinkaan suoraan Ra-
matusta, vaan Vanhan ja Uuden Testa-
mentin väliin sijoittuvasta juutalaisuudesta
ja erityisesti farisealaisuudesta, jota ei
missään mainita VT:ssa, mutta jota Jee-
sus piti vääränä oppina taistellen sitä vas-
taan VT:n sanalla.

**On paljon tällaisia, Talmudin järjes-
tymättömästä “suuresta merestä” kri-
tiikittömästi ongittuja juutalaisia juu-
ria,** jotka eivät missään tapauksessa kel-

paa Jumalan seurakunnan ohjeiksi ja esi-
kuviksi. Kun tällainen eriarvoinen aineis-
to asetetaan jopa usein historiallisen to-
tuuden nimissä kritiikittömästi samalle
lähtöviivalle Raamatun aineiston kanssa,
ei ole ihme, että esimerkiksi jouluaiheesta
Lindemanin kirjassa on syntynyt sellai-
nen “kartanoikeus”, todellinen “joulusa-
tu”, ettei sitä mitenkään voi ottaa vaka-
vasti. Tällä en tietenkään halua asettaa
kirjoittajan vilpittömyyttä kyseenalaisek-
si, mutta monet johtopäätökset, joihin hän
on kirjassaan päätenyt, vievät ohi Raama-
tun ilmoituksen itsevalitun jumalanpal-
veluksen tielle. Kun hän kaiken kukku-
raksi epäsuorasti väittää kristikunnassa
opetetun jotain “joulukinkkujeesuksen”
uskoa, johon juutalaisia on pakkokäänny-
tetty, on tällainen kielenkäyttö äärimmäi-
sen epähienoa ja väärän todistuksen anta-
vaa. Suureksi häpeäksi juutalaisia on kyl-
lä pakkokäännytetty historian aikana,
mutta tokko kaikkein maallistuneintakaan
kristinuskon sisältöä voi silti luonnehtia
“joulukinkkujeesuksen” uskoksi! En ole
lainkaan kuullut, että kristikunnan lah-
koutuneimmisakaan piireissä olisi kos-
kaan sikauhreja toimitettu saatikka sikaa
millään tavalla palvottu ja uskottu liitty-
neenä Jeesuksen uskoon. Jos joulukink-
ku, johon Luoja itse on erittäin hyvän
makuaromin asettanut, on vanhastaan eri-
tyisesti täällä Pohjolassa nostettu ja nos-
tetaan joulun juhlapöytä, voidaan siinä
nähdä toteutuvan lehtimajanjuhlan viet-
toon annettu Raamatun neuvo: *“Menkää
ja syökää rasvaisia ruokia ja juokaa ma-
keita juomia ja lähettäkää maistiaisii niil-
le, joilla ei ole mitään valmistettuna, sillä
tämä päivä on pyhitetty meidän Herral-
lemme. Ja älkää olko murheelliset, sillä
ilo Herrassa on teidän väkevyytenne”*
(Neh 8:10).

Onko kinkun syönti syntiä?

Sian ja monien muiden eläinten saastai-
suutta ja syöntikieltoa Jumala ei tarkoitta-
nut pysyväksi, vaan tilapäiseksi. Se oli

myös esikuvallista siitä, mistä Jumala pu-
hui Pietarille nahkuri Simonin talon ka-
tolla, kun tämä taivaasta lasketun purje-
kankaan sisällä näki muiden saastaisten
eläinten joukossa varmaan siankin röhkii-
vän ja sai kehoituksen: *“Nouse, Pietari,
teurasta ja syö”*. Kun tämä kauhistuneena
kieltäytyi, kuuli hän sanat: *“Minkä Juma-
la on puhdistanut, älä sinä sitä sano epä-
pyhäksi”* (Apt 10:15ss). Esikuvallinen
opetus oli siinä, että aivan samoin kuin
saastaisetkin eläimet kelpaavat silloin ra-
vinnoksi, kun Jumala ne on puhdistanut,
samoin ei ketään ihmistä saanut sanoa
epäpyhäksi eikä saastaiseksi, vaan jos
kääntyy, hän on Jumalalle otollinen. Ja
minkä vuoksi? Koska Jumala on niin ra-
kastanut maailmaa, että antoi ainokaisen
Poikansa.

Siksi edellämainitusta syystä allekirjoit-
tanutkin jouluna aina kun se on mahdol-
lista, nostaa joulukinkun pöytä, leikkaa
paksun siivun jos toisenkin lautaselle, ris-
tii kätensä kyynärpäitä myöten ja kiittää
Joulun Herraa siitä, että Hän syntyi ihmi-
seksi ja mahdollisti minullekin, syntiasa-
taisuuteen sidotulle ja tuomitulle ihmisel-
le täydellisen irtipääsyn ja puhdistuksen
Hänen veressään. Pois lihan pyhitys ja
väärä hurskastelu! Terveystyistä voi sit-
ten joulun jälkeen itsekin paastota sian-
lihasta vaikka kokonaisen vuoden, vaika-
kapa seuraavaan jouluun saakka, jos halu-
ja riittää.

Joulun viettämisen raamatulliset perusteet

Jeesuksen syntymäjuhlan viettämiseen
löytyy uuden liiton kansalle raamatulliset
ja hengelliset perusteet. Raamattu ennus-
taa Jeesuksen syntymän, se kertoo Hänen
syntymästään Beethemissä ja siihen liit-
tyistä tapahtumista. Sana tuli lihaksi, ih-
miseksi, Jumalan Poika otti orjan muodon
ja asui meidän keskellämme sovittaen
meidät Isänsä kanssa. Kun taivaallinen
sotaväkikin juhlisti läsnäolollaan Hänen
ihmiseksi syntymänsä tapahtumaa, sopii

meidänkin tätä vuosittain juhlien muistel-
la. Siksi on vaikeaa ymmärtää niitä, jotka
pyrkivät leimaamaan joulun pakanalliseksi
ja epäraamatulliseksi. Tässä he ovat
pahasti eksyksissä.

Edellä perustelin historiallisesti ja heng-
gellisesti kristikunnassa 25.12. yleisesti
vietettävän joulun ajankohtaa. Jumala on
historian, mutta myös koko luomakunnan
Herra. Taivaan kappaleetkin, esimerkiksi
Jupiterin ja *Saturnuksen* Hän pani enna-
koivasti Jeesuksen syntymän aikoihin,
jopa eräiden tutkijoiden (esim. **Ideler,**
Pritchard ja Encken) mukaan kolme ker-
taa (touko-, syys- ja joulukuussa) samana
Jeesuksen syntymävuonna kohtaamaan
toisensa Kalojen tähtikuvion kohdalla. Itä-
maan tietäjätkin lähtivät todennäköisesti
syyskuussa matkalle ja “iloitsivat ylen
suuresti” nähdessään kolmannen kerran
taivaallisen merkin joulukuisella Betle-
hemin taivaalla. Tämä taivaallinen kon-
junktio esiintyessään kolme kertaa, todis-
ti, että jotain ainutlaatuista oli tai on ta-
pahtumassa pienessä Juudean maassa.
Näin ajan täyttymistä tähtitavain osal-
taan oli julistamassa, mutta Jeesuksen täs-
mällistä syntymähetkeä ne eivät tieten-
kään ilmoittaneet.

Pohjoisella pallonpuoliskolla sopii tätä
kotien ja erityisesti lasten juhlaa viettää
juuri joulukuun loppupuolella. Sensijaan
ei varmaankaan ole tulkittu Vanhan Tes-
tamentin juhla-aikoja oikein, kun kovasti
kiivaillaan ja vaaditaan Palestiinan olo-
suhteissa ajoittuvien kylvö- ja sadonkor-
juujuhlien viettämistä täsmälleen samoi-
hin aikoihin täällä Pohjolassa, missä meillä
on toisenlaiset olosuhteet kuin siellä.

Mitä taas Raamatun kirjaimellisuuteen
tulee, juutalaiset viettivät esimerkiksi
temppelein vihkimisen muistojuhlaa ja
monia muita pienempiäkin juhlia, joista
ei toorassa ole erityistä määrystä.

Viettäköämme mekin joulua rakkaan
Vapahtajamme kunniaksi valon ja elä-
män ilmestymisen juhlanä tällä kuole-
man varjon maassa siihen saakka, kunnes

päivää, jotkut taas joulukuun 25. päivää, kun Klemens puolestaan oli marraskuun 17. päivän kannalla. Etenkin itämaisen kirkon piirissä vakiintui käsitys, että Jeesus olisi syntynyt tammikuun 6. päivänä eli loppiaisena, joka myöhemmin tuli myös hänen kastepäiväkseen. Arveltiin näet oikeaksi ajatella, että Herran maallinen ja hengellinen syntyminen olivat tapahtuneet saman päivän kohdalla.

Joulun viettöpäiväksi 25. joulukuuta vakiintui vainojen alla – ei keisarin mahtikäskyllä!

Joulukuun 25. päivän valitsemiseen Vapahtajan syntymäpäiväksi vaikutti ratkaisevalla tavalla roomalainen **Hippolytos**, joka oli Ostian piispänä ja kuoli pakanoiden pahoinpitelemänä 235 tai sen jälkeisenä vuotena ollessaan karkoitettuna Sardinian saarelle. Hippolytos, jolla on ansioidita kristillisen kalenterin luomisessa, oli tullut vakuuttuneeksi siitä, että Jeesuksen sikiämisestä Pyhästä Hengestä hänen ristinkuolemaansa oli tarkalleen 33 vuotta. Kumpikin oli tapahtunut maaliskuun 25. päivänä. Yhdeksän kuukautta tuosta päivästä on joulukuun 25. päivä. Hippolytos esittää nämä laskelmat selityksessään Dan 4:23:een. Hänen Danielin kirjan kommentaarinsa on vanhin säilynyt raamatunselitysteos. Länsimailla tuli tämä katsantokanta vallitsevaksi; ja Idän kirkko seurasi vähitellen perässä, ei kuitenkaan yksimielisesti, sillä Armenian kirkko katsoo yhä vieläkin tammikuun 6. päivän Jeesuksen syntymäpäiväksi. Erityisen huomionarvoista tässä on se, että **joulukuun 25. päivän vakiintuessa Jeesuksen syntymäpäiväksi, se tapahtui aikana, jolloin Hänen seurakuntansa vielä oli ahdistettu ja vainojen alla**. Ei pidä siis mitenkään paikkaansa, että tämä ajanmäärittely olisi myöhemmin tapahtunut esimerkiksi jonkun keisarin mahtikäskyllä.

Joulukuiset olosuhteet Beetlehemissä

Mitä sitten on sanottava väitteeseen, ettei Jeesus voinut syntyä talviaikaan eli siis joulukuussa, koska *“talvella ei matkustettu eikä pidetty lampaita laiturilla”* ja *“äkkiä puhkeavien myrskyjen voima ja kesto tekee ulkona yöpymisen mahdottomaksi”* (Arasola). Evankelista Luukas jättää kertomuksessaan ennen Jeesuksen syntymistä vapaaksi noin puolen vuoden jakson, jonka kuluessa matka Betlehemiin saattoi tapahtua. Verollepano oli pitempikäinen toimitus, missä ensin tapahtui “henkikirjoitus” kotipaikkakunnan mukaan ja myöhemmin vasta varsinainen veron määritys ja maksu. Mahdollisella tilapäisellä “työkomennuksella” Nasarettissa ollut rakentaja Joosef saattoi tulla kihlattunsa kanssa kotikaupunkiinsa Betlehemiin sukunsa luo jo viikkoja tai jopa kuukausia aikaisemmin, sillä Luukas sanoo “heidän siellä ollessaan” tulleen Marian synnyttämisen ajan. He olivat Beetlehemissä vielä 40 päivää Jeesuksen syntymän jälkeenkin, joten mistään tilapäisestä kyläilystä sukulaisissa ei ollut kysymys. Vasta myöhemmin olosuhteiden pakosta kotikaupungiksi tuli Nasaret.

Lampaiden laiturilla pidosta ja sääolosuhteista antaa asiantuntevasti seikka-peräisen kuvauksen Pyhässä maassa syntynyt ja Beetlehemissä vuosisadan vaihteen tienoilla pitkään asunut saksalainen jumaluusoppinut **Ludvig Schneller** kirjassaan *Tunnetko pyhää maata* (Gummerus 1912). Hän kertoo paimenien, jotka tähän päivään saakka paimentavat lammas- ja vuohilauvojaan, olevan beduiinien kaltaisia, jotka eivät milloinkaan asu huoneissa. Jouluna hän sanoo poimineensa ensimmäiset orvokit eikä aurinkovarjo koko talvena joutanut talvisäilöön. Eräänä joulukuun päivänä hän kertoo nähneensä siellä kuusi vuohi- ja lammaslauvaa yhtäaikaan. *“Paimenet pitävät tästä seudusta erityisesti talvellakin, sillä vuoren rinteellä on siellä lauhkeampi ilma-ala selvään huomattavissa.”*... *“Kuitenkin ovat yöt marraskuusta huhtikuuhun*

usein jotenkin kylmät, niin että paimenet luonnollisesti etsivät lämpöisen suojapaikan. Ei siten, että karjansa kanssa pitäisi vältä talvea varsinaisissa talleissa, sillä semmoisia ei maassa kukaan rakenna.”

Jeesus syntyi Joosefin suvun asuntoon – ei majataloon!

Maja, missä Jeesus syntyi, ei ollut mikään majatalo, vaan Joosefin suvun asunto, jossa saattoi samassa huoneessa asua neljäkin perhettä ja sen lisäksi sen toisessa osassa joitakin eläimiä. Synnyttämisen aika ei tullut Marialle yllättäen, sillä hänellä oli valmiina puhtaat kapalit vauvalle, joka pantiin seimeen, sinänsä erittäin sopivaan ja puhtaaseen paikkaan, kun ei ollut *“muuta sijaa majassa”*. Mitkään olosuhteisiin liittyvät seikat eivät siis estä meitä ajattelemasta nimenomaan joulukuuta Jeesuksen syntymäkuukaudeksi. Ajankohta on lisäksi teologisestikin hyvin perusteltavissa, sillä mikä onkaan sopivampi kuin juuri vuoden pimein aika, jolloin *“meidän Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta”* (Lk 1:79).

Milloin varsinainen joulujuhlan vietto alkoi?

Edellä selostettujen keskustelujen aikana Vapahtajan syntymän ajasta ei vielä puhuttu mitään joulusta eli Jeesuksen syntymän juhlasta. Jeesuksen syntymäajan määrittelyyn ja varsinaiseen joulun vieton viralliseen alkamiseen liittyvät historialliset tiedot tulee siis erottaa toisistaan. Ensimmäisen kerran mainitaan joulun viettäminen kristillisenä juhlanä eräässä roomalaisessa kalenterissa vuodelta 336, jolloin siis voimme varmuudella sanoa joulua ensimmäisen kerran vietetyn. Tapa levisi nopeasti. Oli luonnollista, että joulua ruvettiin ensinnä viettämään länsimailla. Siellä näet kiinnitettiin suurempaa huomiota myöskin Jeesuksen inhimilliseen puoleen, kun taas kreikkalaises-

sa maailmassa oltiin taipuvaisia sivuuttamaan historiallinen Jeesus ja panemaan pääpaino kirkastetulle Kristukselle. Jeesuksen kaste, jonka yhteydessä Jumala tunnusti hänet rakkaaksi Pojakseksi, oli itämaisen kirkon ajattelussa näin ollen paljon tärkeämpi tapahtuma kuin hänen ruumiillinen syntymisensä. Paljon hitaammin kuin länsimailla tuli joulukuun 25. päivä suureksi kirkolliseksi juhlapäiväksi itämailla ja yleensä siellä, missä seurattiin kreikkalaisen kirkon järjestystä. Jo niin varhain kuin vuonna 400 julkaistiin Roomassa keisarillinen määräys, että teatterit oli pidettävä suljettuina pääsiäisen ja loppiaisena ohella myöskin joulupäivänä. Mutta vasta vuonna 534 säädetty laki määräsi joulupäivän viralliseksi juhlapäiväksi kautta valtakunnan.

Onko joululla pakanalliset juuret?

Kirjallisuudessa toistuu usein käsitys, että joulun viettäminen olisi syntynyt pakanallisista saturnaalia- ja brumaalia- (talvipäivän seisaus) juhlista. Saturnaaliaa roomalaiset viettivät 17-23.12 ja brumaliaa 25.12 iloiten meluisalla tavalla aurinkon voitosta ja päivien piteneemisestä. **Vapahtajan syntymäpäivän osuminen yhteen brumalian kanssa on kuitenkin enempi sattumaa**. Pakanallisen Rooman kalenteri oli niin täynnä kaikenlaisia juhlia ja jumalien päiviä, että niiden karttaminen olisi jättänyt kovin vähän tilaa kristillisen kirkkovuoden lukuisille suuremmille ja pienemmille juhlapäiville. Lisäksi on muistettava, kuten edellä olemme todenneet, että joulukuun 25. päivän vakiintuessa Jeesuksen syntymäpäiväksi hänen seurakuntansa oli vielä ahdistettu ja vainottu, joten sillä oli suhteellisen vähän yhteistä tämän maailman menojen kanssa. Toisaalta on aivan turha menneisyydestä, jopa muinaisesta Baabelista etsiä joulun tai sen tapojen pakanallisia juuria ja uskoa ikäänkuin johonkin pakanalliseen suksessioon (seuraanto) samaan ta-

soveltuu hyvin menneisyyteen, mutta kun ryhdytään sitä soveltamaan esimerkiksi nykyiseen Israelin kansaan, joudutaan kysymysten asettelussa vaikeuksiin. Nykyinen Israelhan on perusteiltaan ateistinen valtion kansalaiset suurimmalta osalta eivät välitä eivätkä usko isiltään perimäänsä Vanhan Testamentin ilmoitususkontoon, elävät suurimmalta osaltaan muiden pakanansojen tavoin jumalattomasti “ilman jumalallista lakia”, niinkuin sanonta kuuluu! Sitä “*etuisuutta*”, mistä Paavali puhuu (Rm 3:1-2), että “*heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut*”, ei ole tällä kansalla tänä päivänä olemassa! Liiton arkku lain tauluineen on muualla, muttei tämän kansan keskellä! Raamatullista perustetta ei löydy ajoittamaan nykyjuutalaisuutta etusijalle evankeliumin julistuk-

sen suhteen.

Voidaan silti todeta, että tämä järjestys “*Juutalaiselle ensin, sitten kreikkalaiselle*” voidaan periaatteellisesti edelleen ymmärtää olevan voimassa! Paavali määritteli, että “*oikea juutalainen on se, joka on juutalainen sisimmässään*” (Rm 2:29) He ovat sydämeiltään ympärileikattuja ja muodostavat Jumalan Israelin, Jumalan seurakunnan, johon myös pakanoita on oksastettu mukaan. Heistä voi todeta, että “*heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut*”!

Tänäkin päivänä on siis voimassa evankeliumin julistuksen suhteen, että ensisijalla Jumalan omalle kansalle, kaikille kristityn nimeä kantaville uskoville, riippumatta siitä, mihin kirkkoon, seurakuntaan tai yhteisöihin kuulunevatkin, tulee ensisijaisesti julistaa “*tai-vaasta lähetetyssä Py-*

hässä Hengessä” evankeliumia ja kutsua heitä parannukseen ja ojentautumaan Raamatun sanan mukaan. Siinähan Pyhän Hengen kautta aktivoituu se, mitä “*heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut*” – ja puhuu tänäkin päivänä!

Tätä järjestystä ei vain ole aina ymmärretty sukupolvien saatossa.

Uskonpuhdistuksen, reformaation aikoina tämä ymmärrettiin. **Reformatio merkitsi silloin nimenomaan “*paluuta entiseen*”.** Lutherin mukaan ilman sitä ei seurakunta, ekklesia, voi olla edes olemassa! Siksi julistus kohdistuikin silloista katolista kirkkolaitosta vastaan vatumuksin, että on palattava entiseen! “***Ecclesia semper reformanda est***” ***seurakuntaa on alati uudistettava!***

Helveti kuohuttaa!

Teol.tri *Kari Kuula* on kirjoittanut kirjan Helvetin historiasta (*Helvetin historia. Pohjalta pohjalle Homeroksesta Manaajaan* (2006). Erittäin suositeltavaa lukemista! Helvettikysymyksestä löytyy myös arvokasta tietoa *Raimo Poutiaisen* nettisivustolta dnainternet.fi/raipou.

“*En voi ajatella mitään suurempaa kreikan kielen väärintulkittamista kuin että viisi kuusi kreikan kielen sisältämää väkevintä ‘tuhota’ ‘tuhoa’ merkitsevää sanaa selitetään tarkoittamaan iankaikkisen mutta kurjan elämän säilyttämistä. Mustan selittämisen valkeaksi ei ole tämän rinnalla mitään.*” (Raamatun alkukielten tuntijan tohtori Weymouthin lausuma kreikan kielen helvettiä koskevien sanojen merkityksien vääristelystä)

Reino Marjakangas:

KRISTILLINEN VAI PAKANALLINEN JOULU?

Vanhassa Testamentissa on monia enustuksia Jeesuksen syntymästä. Uuden Testamentin puolella löytyvät Matteuksen ja Luukkaan yksityiskohtaiset kertomukset jouluajan tapahtumista. Tästä huolimatta emme silti tiedä Jeesuksen syntymän tarkkaa aikaa.

Jeesuksen syntymävuoden kykenemme määrittämään melko tarkasti (7-4 eKr), mutta varsinaisen vuodenajan kuin myös itse joulunvieron suhteen on monenlaisia käsityksiä. Jehovan todistajat tunnetusti torjuvat joulunvieron kokonaan, mutta vastaavaa mieltä ja käsitystä löytyy nykyään monista jopa ns. herätyskristillisistä piireistä. Adventistien jouluajan erikoisnumerossa *Nyky aika* (1997) Libanonissa asuva teol.tri **Kai Arasola** torjuu joulukuun varmimpana kuukautena, millöin Jeesus ei ainakaan ole syntynyt! Israel-Apu Ry:n toiminnanjohtaja **Keijo Lindeman** kirjassaan *Apostolinen seurakunta ja anti-kristuksen eksytys* päätyy kannattamaan vanhatestamentillisiä juhla-aikoja, joista lehtimajanjuhla on hänen mielestään Messiaan syntymäjuhla. Varsinainen kristityjen joulu on pakanallista alkuperää ja hän menee jopa niin pitkälle, että sanoo joulun, niinkuin muunkin ns. kristillisen juhlaajajestelmän olevan “*suuri kauhistus Herran edessä*”. “Herra ei salli pakanuuden turmeleman kristinuskon pakanallista alkuperää olevine jouluineen ja muine juhlineen vallita ikuisesti maan päällä” (ss. 272-273). Lindemanin mielestä kristikunnassa ei ole “*yhtäkään juhlaa, joka ajan ja viettotavan suhteen olisi täysin raamatullinen*” (s. 262). Meneepä Lindeman niinkin pitkälle, että sanoo kristikunnan liian kauan pyrkineen “*vastoin Raamatuaa irroittamaan juutalaiset juuristaan ja pakkokäännyttämään heidät joulukinkkujeesuksen uskoon*” (kirje

27.8.1996).

Tällaiset äärimielipiteet ovat omiaan saamaan suurta hämmennystä aikaan ja suuri osa sellaisistakin kristityn nimeä kantavista ja erityisesti lapsiperheistä, jotka haluavat ottaa vakavasti Raamatun opetukset ja noudattaa niitä, viettävät joulua ja nauttivat jouluruokia huonolla omalla-tunnolla. Levollinen joulurauha on silloin tietysti tipotieessään. Siksi on syytä linjata eräitä asioita uudestaan ja oikaista sellaisia käsityksiä, jotka tosiasioitten valossa voidaan osoittaa virheellisiksi ja vääriksi. Hyödynnän tässä kirjoituksessa yleisiä kirkkohistoriallisia tietoja ja erästä tri **A Holmion** (USA) kirjoitusta *Joulujuhlan synty*.

Mihin aikaan vuodesta Jeesus syntyi?

Vanhin yritys määrittellä Jeesuksen syntymäpäivä on eräässä **Teofilus Antiokialaisen** teoksen säilyneessä katkelmassa noin vuodelta 175. Hän mainitsee Vapahtajan syntyneen joulukuun 25. päivänä. Tämä oli nimenomaan historiallinen määrittely noin 100 vuotta Jeesuksen ajan jälkeen, eli suhteellisen tuore sen ajan tietojen valossa. Olihan Teofilus alkuseurakunnan piirissä syntyneen syyrialaisen, ns. antiokialaisen koulukunnan edustaja. Nämä olivat hylänneet allegorisen Raamatun tulkinnan ja pyrkivät historialliseen. Parisenkymmentä vuotta Teofiluksen jälkeen **Klemens Aleksandrialainen**, aleksandrialaisen koulukunnan edustaja (he taas pyrkivät yhdistämään kristillisen teologian ja kreikkalaisen filosofian, muita edustajia mm. **Origenes ja Athanasios**, uskontunnustuksen tekijä), kertoo siitä mielipiteiden erosta, mikä Jeesuksen syntymäpäivän suhteen vallitsi kirkonmiesten riveissä. Toiset kannattivat toukokuun 20. päivää, toiset huhtikuun 19. ja 20.

RAJANKÄYNTIÄ

Kysymyksiä ja vastauksia

Lapsellisuuksia hengellisillä markkinoilla

On useita kyseenalaisia asioita ja tulkintoja, joiden varaan monien hengellinen ymmärtämys ja suuntautuminen on rakentunut. Kristillisessä kentässä esiintyy paljon itsestänselvyyksiä, jotka ovat muodostuneet oikean opin ja oikean hengellisyyden mittareiksi. Niitä ei edes kyseenalaisteta, vaikka monet niistä perustuvat vain näennäisesti Raamatun sanaan, eivätkä kestä kriittistä arvostelua. Usein ne sotivat tervettä järkeä vastaan aina lapsellisuuksiin asti. Kun on omaksuttu leirissä jos toisessakin määrätty näkemys, perustelut puolesta tai vastaan kaikuvat sen jälkeen kuuroille korville, olivatpa argumentaatiot kuinka painavia tahansa.

On hyödyllistä meidän kaikkien kyseenalaistaa silloin tällöin omatkin käsityksemme ja arvioida uudelleen, perustuvatko uskomuksemme kenties virheellisiin isien perinnäissäntöihin, tosi-

asioihin tai peräti luuloihin!

Mikä on oikea Daavidin tähti?

Se on pentagrammi eli viisikanta! Juutalaisessa symboliikassa sitä käytettiin Jerusalemin tunnuksena. Hasmonealaiselle ajalle, 3.-2. vuosisadalle eKr ajoittuvissa astioissa on löydetty sinetillä painettuja pentagrammeja, joissa näkyy muinaisin heprealaisin kirjaimin kirjoitettuna sana JRSLM (Jerusalem, kts. kuva alla!).

Juutalaisessa kulttuu-

riissa se oli totuuden ja tooran (5 Mooseksen kirjaa) vertauskuva.

Varhaisen kristinuskon piirissä pentagrammia käytettiin Kristuksen viiden haavan, totuuden ja Jumalan luomistyön

symbolina. Rooman keisari Konstantinus I käytti pentagrammia sinetissä, kunnes Nikean konsiilissa vuonna 325 vahvistettiin kristinuskon nykyinen symboli risti.

Viisisakaraiseksi kuvattu kirkas aamutähti, aamunkoi, joulutähti liittyi myös kristinuskon symboliikkaan. Episkopaalisen kirkon loppiaisen tunnuksena on edelleen pentagrammi.

Nykyisen Israelin ja juutalaisuuden symbolina tunnettu Magen Daavid, kuusikanta on paljon myöhäisempää alkuperää. Sen vahvan okkultisen taustan vuoksi eivät kaikki israelilaisesta hyväksy tätä merkkiä. Mutta okkultista taustaa ja käyttöä löytyy yllin kyllin myös ristin ja pentagrammin suhteen. Risti on ollut ennen kristilliseksi symboliksi tuloaan pakanallisessa rituaalikäytössä monessa eri merkityksessä. Nykyäänkin se riippuu koristeena tai amulettina niin hurskaiden kuin jumalattomienkin kaulassa. Pentagrammi on esimerkiksi vapaamuurarien ja eurooppalaisen uusnoitouden, Wiccan käytössä.

Symboliset merkit eivät toki muutu miksi-

kään, olivat ne millaisessa käytössä tahansa. Nyky-Israelin arvo valtiona ei ole millään tavoin riippuvainen omaksumistaan tunnuksista. Suomalaisuuden arvo ei ole toki siniristilipussa. Merkityksikäyttö ratkaisee symbolin arvon.

Kristittyjen tulisi tänä päivänä selkeyttää uudelleen itselleen sekä ristin että pentagrammin merkityssisältö ja palauttaa ne alkuperäiseen käyttöön niiltä, jotka ovat "ryövänneet" ne omavaltaisuuttaan, tietämättömyyttään tai tyhmyyttään tai pelkästään lapsellisuuttaan tyystin vieraseen käyttöön. Erityisesti Jeesuksen toista tulemusta "ristin alla" odotaville ja kaipaaville olisi pentagrammi risteineen rohkaisevana muistutuksena Kristuksesta taivaallisena kointähtenä, "ikuisen joulun tuojana" ja toisaalta "taivaallisesta Jerusalemissa", joka tulee laskeutumaan "alas taivaasta Jumalan tyköä" (Ilm 21:10) päättäen heidän ristinalaisen vaelluksensa täällä ajassa.

Onko järjestys "juutalaiselle ensin" (Rm 1:16) voimassa vielä tänään?

Roomalaiskirjeen ensimmäisen luvun 16. ja-

keessa Paavali sanoillaan "juutalaisille ensin, sitten myös kreikkalaisille" viittaa [pelastushistorialliseen järjestykseen](#) juutalaisten asemasta puhuessaan evankeliumista Jumalan voimana itsellekin pelastukseksi. Tämä historiallinen järjestys näkyy Jeesuksen toteamuksessa, että "[pelastus on juutalaisista](#)" (Jh 4:22).

Erityisesti Luukkaan kirjoituksissa (Lk, Apt) näkyy [periaatteellinen painotus](#): "Tämä järjestys: ensiksi juutalaisille ja sitten pakanoille, on Luukkaan kuningasajatus, jota jo Jeesus Nasaretin synagoogan ohjelmapuheessa julisti (Lk 4:23-27), kulkee punaisena lankana läpi Apt:jen (1:6, 3:26, 13:46, 28:28). "Teille (juutalaisille) oli Jumalan sana ensiksi puhuttava, mutta koska te työnnätte sen luotanne ettekä katso itseänne mahdolliseksi iankaikseen elämään, niin katso, me käännyimme pakanain puoleen" (Apt 13:46). Pakanalähettykseen ei mennä suoraan; on aloitettava Jerusalemissa. Kun apostolit olivat Jerusalemissa, oli koko juutalaisuudella etsikon aika" (Nikolainen, Apostolien teot).

Merkitseekö [periaatteellinen tulkintatapa](#) myös sitä, että pelastusanoma, evankeliumi on

kaikkina aikoina ensisijaisesti julistettava juutalaiselle kansalle ja sitten vasta muille? Tämä perustelu näkyy nykyäänkin olevan juutalaisten evankelioinnissa käytössä kriittittävästi varsinkin niissä piireissä, joissa muutenkin ymmärretään juutalaiskan rodullinen etuoikeus Jumalan lupauksiin ennen muita kansoja. Tämä rodullinen perustelu on kuitenkin erityisesti uuden liiton valossa kestävä! Raamatun kokonaisuuden ja erityisesti Kristuksessa tehdyn uuden liiton valossa mitään rodullista etuoikeutta ihmisten ja kansojen kesken ei ole olemassa. Kaikki ovat Jumalan edessä samanarvoisia. Kaikki ovat syntiä tehneet ja tarvitsevat pelastusta! Pelastus merkitsee itse asiassa ennalleen asettamista (Apt 3:21), Jumalan valtakunnan läpimurtoa, minkä evankeliumin julistus Jumalan tahdossa ja voimassa saa aikaan! Koko Roomalaiskirje puhuu siitä, että kristillinen pelastus eroaa myös juutalaisesta, Mooseksen lain noudattamiseen perustuvasta pelastustiestä.

[Historiallinen peruste](#) lu "juutalaisille ensin"

omakseen ihmisten edessä. Silloin Hän tulee Henkensä kautta meihin asumaan alkaen kuolettaa vanhaa ja vaikuttamaan uutta elämää. Jotta pääsisimme lopullisesti irti tästä kadottavasta kuoleman taudista, se edellyttää jatkuvaa seurustelua ja olemista syntisten Vapahtajan seurassa. Toisin sanottuna Herra Jeesus otetaan vastaan elämän Herraksi ja pysytään Hänen yhteydessään sen jälkeen koko loppuelämän ajan Häneen turvautuen ja Häntä alati avuksi huutaen.

Uskova ei siis ole muuttunut uskoon tullessaan hyväksi, mutta isäntä on vaihtunut. Hän on tuonut uuden elämän ja pitää vanhan kurissa, kunnes sitten ylösnousemuksessa Jeesuksen tullessa irtaantumisen kuoleman otteesta lopullisesti tapahtuu ja voimme kokonaan pukeutua uuteen.

Vielä pari sanaa uskovan tilasta. Kun ihminen kääntyy omilta teiltään katuentistä elämäänsä ja ottaa Jeesuksen vastaan oman elämänsä Herraksi, merkitsee se seuraavia asioita:

Ensiksi hän saa kaikki syntinsä, jumalattomat tekonsa, olivatpa ne kuinka mittavia tahansa, kertahetimitä anteeksi, eli kuten Raamattu sanoo, ne siirretään niin kauaksi kuin itä on lännestä eikä hänen rikkomuksiaan enää muisteta! Näin tapahtuu, Sisareni, Sinunkin kohdallasi, jos vain parannuksen haluat tehdä! Mutta vielä enemmän!

Toiseksi ihminen pääsee jo siinä vaiheessa kadotustuomion alta, hänet hyväksytään Jeesuksen ristien kuoleman, Hänen verensä ansion tähden Jumalan lapseksi! Huomaa, että tämä tapahtuu, vaikka ihminen vielä ole päässyt tur-

meluksestaan irti, vaan paha riippuu hänessä edelleen kiinni. Tätä Jumalan lapseksi hyväksymistä ja julistamista kutsutaan Kristuksen lahjavanhurskauteen pukeutumiseksi. Siinä isäntä vaihtuu toiseksi. Synti ei enää hallitse, vaan armo! Tämä on niin suurenmoinen asia, että tämän tajuttuaan ihmisen valtaa suuri ilo, niin että velatkin tuntuvat saatavilta! Vaikka synti kiusaa ja väijyy uskoontulon jälkeenkin ovella, uskova saa alkaa elää täysin rinnoin uutta elämää, sillä apu on aina läsnä ja tarjolla. Alati hän saa huutaa Herraa avuksi ja tarvittaessa palata aina uudelleen sielunsa suuren Paimenen turviin ja kokea, että on Voittajan puolella ja huolenpidon alla.

Kolmanneksi kristityllä on varma toivo päästä lopullisesti vapaaksi turmeluksestaan, tuosta kuolettavasta “käärmeen myrkystä” pitämällä silmänsä tiukasti kiinnitettynä ristille korotettuun ja naulittuun Vapahtajaan, niinkuin kuolettavan käärmeen pureman saaneet katsoivat vaskikäärmeeseen jääden eloon. Kun sanotaan, että “*Kristus teissä, kirkkauden toivo*”, se tarkoittaa puhuessaan toivosta, että emme vielä ole valmiita emmekä missään tapauksessa omavaraisia, vaan Kristus Pyhän Henkensä läsnäolon kautta antaa meille toivon lopullisesta voitosta ja pelastuksesta. Ehto on vain, että pysymme uskon kautta Jeesuksen yhteydessä siitäkkin huolimatta, että se tietää “vanhan minämme” kuolemaa, mikä ei aina tunnu niinkään miellyttävältä. Valitettavasti suurin osa uskovista ei tässä suhteessa enää kilvoittele, vaan vaeltaa, kuten sanotaan, “*ristin vihollisena*”. He yrittävät elää uutta elämää vanhan ihmisensä kanssa ilman yh-

teyttä todelliseen elämän antajaan Kristukseen, joka yksin kykenee heidän vanhan ihmisensä kuolettamaan. Niinpä valitettavasti käy, että monet Jeesusta seuraamaan kerran lähteneet uskovat jäävät siksi taipaleelle, hylkyvaran joukkoon!

Niinpä niin, rakas Sisareni! Äitimme, mistä mainitsit, veisatessaan virsiä aina kyllästymiseesi saakka, veisasi niitä, koska hänen sisimmässään eli taivaskaipuu ja iankaikkisen, paremman elämän toivo. Kerroit vieläkin tuntevasi katkeruutta, kun hän pakotti kerjuulle! Anna äidillemme tämä anteeksi, vaikka hän onkin mennyt ajan rajan toiselle puolelle jo pitkästi yli puoli vuosisataa sitten! Pääset näin turhista tunnesiteistä vapaaksi tältäkin osin. Olen varma siitä, että Sinunkin sisimmässäsä elää sama toivo. Tuurilla ei perille mennä, sillä tie on kaita sen vuoksi, että Jeesus-tielle tullaan ja kuljetaan Jumalan ehdoilla eikä omatekoisilla ratkaisuilla ja hurskasteluilla.

Tutkiessani sukuamme, sain ilokseni lukea kirkonkirjoista äitini kohdalla eräänä, määrättyä syyskesäisenä päivänä tehdyn merkinnän *absolutio*. Näin, että äitimme oli minua odottaessaan rientänyt uskovan papin, Lauri Ruskomaan, luokse parannusta tekemään ja tuo latinankielinen sana, joka merkitsee syntisyiden päästöä, kirkon-

kirjoihin merkittynä todistaa, että äitimme halusi vaeltaa hyvällä omalla tunnolla ja Jumalan lapsena ne muuttamat vuodet, jotka hänellä oli elinaikaa jäljellä.

Niin, Sisareni, ei Sinun tarvitse välttämättä kenenkään papin puheille mennä, mutta saat olla ihan varma, että kääntyessäsi Jeesuksen puoleen syntisyyses tunnuksena, on voimassa Jeesuksen sana: “*Joka Minun tyköni tulee, sitä Minä en heitä ulos!*” Saat syntisyyses päästön ja armon liittyä toisten Jumalan lasten joukkoon! Saat oikeuden tulla Jumalan lapseksi. Saat voiman päästä katkeruudesta ja vihan vallasta todelliseen vapauteen. Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut! Siihen ei tarvita uskoa esimerkiksi kirkkoon, kuten puhelimesa mainitsit. Kirkko hukkuu aikanaan ajan aaltoihin, se on varmaa, mutta Jeesus on *ainoa tie, mi taivaaseen vie!*

Haluan uskoa, että äskettäin poismennyt miehesikin on siellä voiton puolella ja sinne saamme mekin kompuroida perässä. On kuitenkin aivan välttämätöntä, että selkeästi olemme astuneet jo täällä ajassa Jeesuksen seuraan ja haluamme pysyä siinä!

Tätä kohdallesikin toivoen, vasta 72 vuotta täyttänyt, hieman nuorempi veljesi Reino!

TUE TOIMINTAAMME!

Lähetyspalvelu toimii vapaaehtoisten kannatusten varassa.

Tukemalla varoillasi pyyteetöntä ja talkoohenkistä toimintaamme olet mukana edistämässä Jeesuksen Kristuksen lähetyskäsken toteutumista kaikessa maailmassa!

Olemme avanneet **UDET TOIMITILAT** Haminassa, os. Sibeliuskatu 32, puh ja faksi 05 354 1118. Yhdistyksen tiloissa toimii – Lähetyspuoti, – Airue-Tilit, – Misserv Ky ja paino, – Kokoustilat, – SP-lehden toimitus.

Tervetuloa asioimaan ja osallistumaan toimintaan!

Reino Marjakangas:

Ihmisen pelastus ja evankeliumin sisältö, minkä Jumala on käskenyt julistamaan kaikille ihmisille

84-vuotiaalle sisarelleni tammikuussa 2006!

Liittyen niihin asioihin, mistä puhe-
limessa keskustelimme, ajattelin esit-
tää pelkistetysti, ilman kirkollisia ja
uskonnollisia kiemuroita, mistä oikein
ihmisen tarvitsee pelastua, ja mikä on
sen evankeliumin, ilosanoman sisältö,
minkä Jumala on käskenyt julistamaan
kaikille ihmisille aina maan ääriin asti.

Meissä kaikissa taistelee hyvä ja paha
ja jälkimmäinen valitettavasti pääsee
useimmiten voitolle. Siitäkin huolimatta,
että haluaisimme tehdä hyvää, käy
usein päinvastoin ja joudumme totea-
maan: Minä viheliäinen ihminen, olen
synnin orjaksi myyty!

Jotakin ihmisessä on siis pahasti pie-
lessä! Kaiken lisäksi tilamme on tappa-
vaa laatua. Kuolemme varmasti joka
nuppi. Totta on, että Jumala on armol-
linen, mutta totta on myös, että pelkkä
armo ja anteeksiantamus eivät riitä täs-
tä kuoleman taudista irti pääsemiseen!
Jumalan pitkämielisyyteen, hyvyteen
ja armoon turvautuminen on kyllä tär-
keä ja hyvä asia, mutta jos tilamme
jatkuu samanlaisena Jumalaa vihaa-
vaisena, on turha kuvitella, että Hän
iankaiken sallisi jonkin olennon tässä
maailmankaikkeudessa jatkaa olemas-
saoloaan muuttumattomassa tilassaan
vain sillä perusteella, että "Jumala on

"armollinen"! Tällaiseen uskottelu, jos
mikä, on epärealistista ja terveen järjen
vastaista. Valitettavasti näin suurin osa
ihmisistä uskottelee itselleen ja muille
kuvitellen samalla olevansa niin järke-
viä, niin järkeviä!

Ei ajallinen kuolemakaan vapauta
meitä turmeltuneesta tilastamme, tästä
kuolemaan ja lopulliseen tuhoutumi-
seen johtavasta taudista, josta Jumala
on sanonut: "*Sinä olet kuolemalla kuo-
leva!*" Tämä tuhoutuminen jatkuu vie-
lä ajallisen kuoleman jälkeenkin ja joh-
taa, jos ihminen ei ole saanut siitä va-
pautusta ja uutta elämää entisen tilalle,
aina lopulliseen, koko ihmisen persoon-
allisuuden täydelliseen tuhoutumi-
seen asti. Kun Jeesus puhui helvetin
tulesta, hän itse asiassa viittasi Jerusa-
lemin kupeella olevaan Gehennan kaa-
topaikkaan, missä kaikki pilalle men-
nyt ja hylkytavara poltettiin. Ja sitä
hän riitti, niin että Gehennassa paloi jatku-
va (ikuinen) tuli!

Silti kukaan ihminen ei pääse täältä
vain tuhoutumalla ja tyhjiin raukea-
malla kuin koira veräjältä. Kaikista
tekemisistämme olemme vastuussa ja
joudumme niistä tilille. Silloin ei selit-
telyt eikä armoon turvautumiset enää
auta. Jokainen saa tekojensa mukaan

eikä henkilöön katsota, oli uskovainen
tai uskomaton, kuului kirkkoon tai joh-
honkin muuhun hengelliseen "fir-
maan", yhteisöön tai yhdistykseen tai
ei sitten kuulu mihinkään. Ajallisen,
luonnollisen kuoleman jälkeen, jolloin
ihmisen persoonallisuus vielä on koos-
sa, vaikka ruumis onkin tuhoutunut,
me jokainen joudumme pyhän Juma-
lan edessä tuomiolle teoistamme. On
kirjoitettu, että jokaisen ihmisen on
kuoltava, "*mutta senjälkeen tulee tuo-
mio*" (Hepr 9:27). Kuoleamisen proses-
si, "kuolemalla kuoleminen" ei siis vielä
pääty siihen, kun ihmistä kohtaa ajalli-
nen kuolema, vaan tämä on vain radi-
kaalimpi vaihe lopullisen tuhoutumi-
sen tiellä! Ajallisen kuoleman jälkei-
sellä tuomiolla, jos emme ole uskoneet
ja nöyryyneet ottamaan vastaan sitä pe-
lastusta, mitä Jumala itse evankeliu-
missaan Jeesuksessa ja vain Jeesukses-
sa tarjoaa, olemme hukassa. Saamme
ympäri korvia ja pitkällä roipakalla oi-
kein isän kädessä. Sen jälkeen meidän
persoonallisuutemmekin käsitellään
jätteenä, hajotetaan ja tuhotaan, niin
ettei meistä jää jällelle juurta eikä ok-
saa. Heparalaiskirje sanoo, että "*hir-
muista on langeta elävän Jumalan kä-
siin*" (Hepr 10:31)! Jumala ei kiduta
ketään, helvetti ei ole ikuinen ja vielä
vähemmän kidutuspaikka. Helvetti
merkitsee lopullista, peruuttamatonta
tuhoutumista, josta ei ole koskaan pa-
luuta ja siinä mielessä se tietenkin on
ikuinen. Voidaan myös todeta, että pa-
hinta helvettiä on, että lopulta rangais-
tuksen kärsittyämme persoonallisuus-
temmekin henkilöinä tuhotaan!

Eivätkä nämä ole allekirjoittaneen
höpinöitä, vaan Raamatusta, Jumalan
ilmoituksesta luettu! Jumala on täy-
dellisesti oikeudenmukainen ja Hänen

edessään jokainen suu tukitaan, se on
varmaa! Tämä tietysti tuntuu kovalta,
"armottomalta", jota sanoo itse käytit,
mutta mitä tässä lässyttelemään. Ei
totuus siitä toiseksi muutu. Rakkaude-
tonta sensijaan olisi valehdella ja rau-
hoittaa ihmisiä tuutulaululla valhee-
seen ja vääraan rauhaan!

Edellä olevaa taustaa vasten on hel-
pompimpi sisäistää, mitä todellinen evan-
keliumi, hyvä uutinen, tarjoaa ja pitää
sisällään. Siinä on Jumalan tarjous jät-
teeksi ja tuhoon tuomituksi joutuneelle
ihmiselle, ei vain, että hänet hyväksy-
tään, saa anteeksi, vaan enemmän! Siinä
jokaiselle ihmiselle tarjotaan mah-
dollisuus päästä lopullisesti irti ja va-
paaksi tuosta kuolemaan vievästä tilas-
ta, turmeluksesta, jossa paha riippuu
meissä kiinni ja teetättää kaikkea pa-
huutta ja jumalattomuutta ja säilyttää
(Jh 12:25) Jeesuksessa tilalle saatu uusi
elämä Hänen yhteydessään.

Jeesus, Jumalan Poika, mutta samal-
la tosi ihmiseksi tähän samaan turme-
lukseen syntynyt, on ainoa ihminen,
joka on kyennyt voittamaan tämän kuo-
lemaan vievän taudin antamalla kuo-
lettaa itsessään koko ihmiskuntaa jäy-
tävän, saatanallisen vanhan Aadamin
perinnön. Se vei Hänet vapaaehtoisesti
ristille meidän tähtemme ja Hän voitti
kuoleman nousemalla ylös haudasta,
niin että me liittymällä Jeesukseen pää-
sisimme tästä voitosta osalliseksi, kun
itse emme siihen omin voimin kykene.

Tämä tapahtuu siten, että tunnustam-
me oman syntisen ja hukuttavan tilam-
me ja huudamme Jeesusta avuksem-
me, otamme Hänet vastaan elämämme
Herraksi ja tunnustaudumme Hänen

della sekaantunut moniin kansoihin. Esran ja Nehemian samoin kuin Malakian kirjojen viittaukset seka-avioliittojen purkutuomioihin ja niiden seurauksiin, itkuihin ja valituksiin, kun pakanavaimot lapsineen ajettiin pois, onkin nähtävä jumalisista perusteluistaan huolimatta Jumalan tahdon vastaiseksi kiivailuksi, jossa armottomuus on ohittanut laissa tärkeimmän: *“oikeuden ja laupeuden”* (Mt 23:23). Yhtä hyvin Jumala vihaa pakanavaimojenkin hylkäämistä ja heidän avioliittojensa särkemistä uskonnollisin perustein! (Mal 2:16) Todettakoon tässä yhteydessä selkeästi: Jumala todella vihaa myös niitä eri herätysliikkeiden kristillisten yhteisöjen piireissä olevia hurskastelijoita, jotka oikeaoppisuuden nimissä katsovat olevansa oikeutettuja tuomitsemaan, hajottamaan ja särkemään uudelleen avioituneiden eronneiden perheitä. Herra ei ole käskenytketään päitä katkomalla levittämään tai siivoilemaan valtakuntaansa!

Älkäämme mekään vieroksuko tai erotelko ketään ihmistä menneisyytensä tai syntyperänsä puolesta, sillä Herra itse on ilmoittanut pitävänsä omana (omaisuus)kansanaan riippumatta siitä, mitä kansallisuutta ihmiset ovat, vain niitä, jotka noudattavat kaikkia Hänen käskyjään ja säädöksiään totellen ja seuraten niitä kaikesta sydämeästään ja sielustaan (5Ms 26: 16-19)! Tämä taas ei onnistu kenellekään ihmiselle *“juutalaisuudesta tai kreikkalaisuudesta”*, vaan ainoastaan Kristuksesta käsin! Toisin sanoen vain niiden kohdalla, joilla on sellainen *“Jumalan Pojan usko”*, mikä Paavalilla oli! Heistä ja vain heistä sanotaan: *“Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, Jumalan oma kansa, määrätty julistamaan hänen suuria teko-*

jaan, joka teidät on pimeydestä kutsunut ihmeelliseen valoonsa. Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa. Ennen te olitte armoa vailla, mutta nyt on Jumala teidät armahtanut.” (1 Pt 2:9-10)

5) Nyky-Israelin koostuu

kansalaistensa puolesta hyvinkin pitkälti lihallisen syntyperänsä suhteen *“sekakansasta”*, joista eivät läheskään kaikki ole syntyneet *“juutalaisesta äidistä”*. Pikemminkin heitä yhdistää yhteinen juutalainen usko, juutalaisuus kuin puhdasrotuisuus, *“pyhästä siemenestä”* syntynyt puhdas Israel. Sen perusteellahan juutalaiseen uskonnolliseen perinteeseen syntyneellä tai siihen kääntyneellä on oikeus nyky-Israelin kansalaisuuteen. **Sen sijaan todellisen Jumalan Israelin kansalaisuuteen, omaisuuskansaan tämä perustelu ei riitä! Siihen tarvitaan uudesti, ylhäältä syntyminen!**

6) Jumalan silmäterä – mikä se siis on?

Jumalan Israelia, omaisuuskansaa, kutsuttuja ja valittuja, kuten edellä on käynyt ilmi, ei ole koskaan syrjäytetty tai korvattu jollakin kirkolla tai muulla yhteisöllä. **Se on aina ollut olemassa siitä lähtien, kun Jumala kutsui ensimmäisen ihmisparin pensikosta pilleksellemästä eteensä.** Se koostuu niistä, jotka ovat tehneet *teshuuvan, parannuksen*, tunnustaneet jumalattomuutensa ja syntinsä, jonka palkka on kuolema ja tästä tuomiosta huolimatta jättäytyneet pyhän Jumalan käsiin ja saaneet kohdata Hänessä armahtavan Jumalan, joka Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa on antanut ja antaa Häneen uskoville iankaikkisen, uuden elä-

män. Ne jotka ovat eläneet ennen Jeesuksen ristinsovittusta, ehtien kuolla ajallisen kuoleman tai ne, joille muusta syystä evankeliumia Jeesuksesta ei ole ehditty julistaa eivätkä siksi ole voineet siihen kantaa ottaa, ovat saaneet kuulla ja mahdollisuuden uskoa ajallisen kuolemansa jälkeen. Onhan kuolleillekin julistettu evankeliumi (Jh 5:25; 1Pt 4:6). Kaikki ne, jotka ovat kuulleet evankeliumin ja uskoneet tai uskovat siihen siten, että ovat samalla suostuneet tai suostuvat tulemaan kastetuksi Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen, ovat **Jumalan silmäteriä.** Vain lihallisen syntyperänsä perusteella näihin **Jumalan silmäteriin** ei tässä mielessä kukaan kuulu, olipa sitten juutalainen tai kreikkalainen!

7) Ketä tulee siunata?

Kun Jumala käski pappi Aaronia siunaamaan israelilaisia (4Ms 6:22-27), on tämä käsky voimassa tänäänkin koko Jumalan Israelille, uuden liiton kansalle, todelliselle pappiskansalle. Heidän tulee siunata kaikkia Jeesukseen uskovia veljiään ja sisariaan.

Siunaaminen heprean kielessä merkitsee alkuaan *polvistuttamista*. Tämä papillinen ns. Aaronin siunaus, Herran siunaus, on itse asiassa kolmijakeinen rukous (jj.24-26), jossa kukin jae sisältää Herran pyhän nimen (Jahve).

Ensiksi rukoillaan (j.24) maallista hyvää ja varjelusta kaikesta pahasta.

Toiseksi (j.25) pyydetään anteeksi-antamusta, mikä saadaan, jos ja kun Herra armossaan näyttää (= valaisee) ihmiselle kasvonsa eikä niitä peitä.

Kolmanneksi (j.26) *“rukoillaan siunauksen korkeinta astetta, Jumalan rauhaa, jonka se tuntee sydämessään, joka on tietoinen Jumalan rakkaudes-*

ta (vrt. Ps 73:23-26); ketä Jumala rakastaa sille hän kääntää kasvonsa, mutta ketä hän vihaa, siitä hän kääntää kasvonsa pois”. (**Puukko, Raamatun selitysteos**)

Kun näin polvistuttamiskehoituksin Herran, Jahven nimi lasketaan koolla olevan seurakunnan, Jeesukseen uskovien ylle, **niin Herra itse toteuttaa rukouksen, so. siunaa polvistuttaen (nöyryyttäen) kansansa eteensä ja vastaa rukouksiin (j.27)!**

Näin ymmärrettyä, kun **Jahven** nimi lasketaan kolme kertaa seurakunnan ylle, on vähintäinkin sopimatonta tähän Herran siunaukseen lisätä perinteisesti sanat *“Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”*, ikäänkuin tämä peräkaneeetti maagisesti varmistaisi **Jahven** itsensä olevan siunauksessa mukana. Sopimatonta on myöskin näihin Jumalan sanoihin lisätä sana *“Israel”* (5 Ms 4:2; Snl 30:6; Ilm 22:18-19), kuten Israelin ystävien piireissä on otettu tavaksi tehdä, sillä silloin ollaan siunaamassa pelkästään lihallista Israelia, joka ei ole tämän siunauksen perillinen, kuten edellä on todettu!

Oikein ymmärretty siunaaminen

merkitsee sovittavaa veljeyden ja keskinäisen rauhan julistamista turmel-tuneen luontonsa vuoksi keskenään riitelevien uskovien kesken. Se on toinen toisilleen toivottamista, että Jumala itse polvistuttaisi jokaisen Kristuksen eteen. Hän on omalla verellään poistanut vihollisuuden. Hän on antanut itsensä kuolemaan meidän edestämme ja siten riisunut aseet hallituksilta ja valloilta. Hänen ristinsä veren kautta ainoastaan tosi Jumalan Israel saavuttaa rauhan!

Jumalan tuomion tulvalta vallitsevan turmeluksen tähden. Pyhän Hengen tulituomio, “helvetin tuli” (Mt 23:33) sen sijaan on lopullinen! Sitä ei kukaan ns. uudestisyntyntykään uskovaan pääse pakoon, ellei ole suostunut omaansa elämässään antamaan vanhaa ihmistensä yhdessä Jeesuksen kanssa kuolemaan! Se onnistuu vain **itsensä kieltämisen kautta**, mikä alkutekstin mukaan merkitsee sitä, että vierastaa vanhan turmeltuneen minänsä tekoja siinä määrin, että sanoutuu sen toilailuista irti ja **tekee sen itselleen muukalaiseksi ja vieraaksi!** Tällöin Pyhä Henki, Kristuksen Henki, polttaa tulellaan vanhan ihmisen tekoinensa ja antaa voiman uudelle ihmiselle nousta haudastaan!

Ihmisen pelastustapahtuma on monitahoinen

Ajattelevien ihmisten tulisi tajuta, että käsitteet **usko, lahjavanhurskaus, uusi syntyminen, kaste, ehtoollinen, Jumalan Israel, Jumalan seurakunta** eli kaikki nämä kuuluvat niin välttämättöminä näkökulmina ja osakäsitteinä koko ihmisen pelastustapahtumaan, että jonkun näistä puuttuessa ei ihmisen pelastumista voida kokonaisuutena käsittää. Tosi Israelin kansalaisuutta nauttivan uuteen liittoon kuuluvan luulisi tämän ymmärtävän, mutta vuosisatoja oikeaksi saarnatut opit ja isien perinnäissäännot sekä kristittyjen että juutalaisten keskuudessa näytävät istuvan niin lujassa, että **“Herran sanakaan ei sitä voita”** kuten vanhassa, nykyisestä laitoksesta poistetus- ja körttivistä sanotaan:

“Mutta syntisten sydän on paatunut, Etteivät he vaaria ota. Se maantienlaiseks on maatunut, Sitä Herran sana ei voita, Vaikka taivaat ja maa sillä luotihin, Vaikka voipi se

aukaista haudatkin, Niin syntisten sydän ei muutu! ...Kiivaimmatkin totuuden saarnaajat Saavat kuuroille korville huutaa!”

Lisättäköön: Kun **“oikea oppi” ja katumus parannuksineen ovat vastakkain, “oikea oppi” voittaa aina – valitettavasti!** Onhan sillä totuuden muoto silloinkin, kun sisältö sattuu olemaan väärää! Parannuksen tekijää sen sijaan uhkaa aina kunnian ja maineen menetys – jopa vainot! Tästä huolimatta tulisi valita katumuksen ja parannuksen tie! Sanoohan Jeesus: *“Joka varjelee elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä!”* Mt 10:39 Oikeaa oppiakaan ei ole syytä varjella todellisen elämänsä kadottamisen kovin korkealla hinnalla!

Mikä siis on Jumalan Israel? Mikä on omaisuuskansa? Onko se juutalaiset, nyky Israel, ns. pakanakristityt vai kaikki Jeesukseen uskovat?

Edellä esitetyn pohjalta voimme todeta, että

1) Jumalan Israelin muodostavat ja siihen kuuluvat kaikki Jeesuksen seuraajat ja Häneen uskovat ja Herrakseen tunnustavat ihmiset.

Opillisesti he ovat monta kertaa perin keskeneräisiä ja jopa vielä osittain tämän maailman siteissä olevia ihmisiä, olivatpa sitten juutalaisia, kreikkalaisia, barbaareja tai skyyttalaisia, orjia tai vapaita, viisaita tai tyhmiä. He kaikki ovat suostuneet siihen, että he uskon yhteydessä Kristukseen ovat riisuneet vanhan minänsä *“kaikkine tekoineen ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu oppiakseen yhä paremmin tuntemaan Luojansa ja tullakseen Hänen kaltai-*

sekseen” Rm 1:4; Kol 3:10-11).

2) Tämä Jumalan Israel ei ole myöskään sama

kuin Jaakobin jälkeläisistä koostunut vanhatestamentillinen, historiallinen Israel, sen enempää kuin juutalainen kansa, nyky-Israel tai kristikunta, eikä se ole mikään kirkko tai jokin muu organisaatio. Sensijaan kaikkiin edellämäinittuihin, jotka koostuvat ihmisistä, voi sisältyä myös “oikeita Jaakobin jälkeläisiä”, niitä, jotka ovat Jumalan itsensä tuntemia ja Israel-nimellä kutsumia (1Ms 32:28). **He ovat todellisia Jumalan Israelin jäseniä, Hänen omaa edeltä tuntemaansa kansaa, ja Hänen silmäteriään.**

3) Jumalan Israel ei saanut alkunsa Jabbok-virran rannalla, kun Jaakob sai nimen Israel, vaan sen ensimmäiset jäsenet olivat Aadam ja Eeva,

kun he Jumalan kutsumina suostuivat syntiä tehneinä tulemaan esiin piiloistaan Luojansa tuomittaviksi. Siitä lähtien kaikki ihmiset kautta koko historian ovat tavalla tai toisella joutuneet Jumalan kutsun eteen. Sanoohan Herra Hesekielin kautta: *“Te, ihmiset, olette minun lampaani, laitumeni lampaat!”* (Hes 34:31) ja *“Minä etsin itse lampaani ja pidän niistä huolen”* (Hes 34:11). Jeesus totesi tämän sanoessaan monien tulevan kutsutuiksi, mutta vain harvat näistä kutsun saaneista tulevat valituiksi! Nämä kutsutut, jotka Jumala on Kristuksen sovitusyön kautta armahtanut ja joista toivon mukaan tulee valittuja, muodostavat varsinaisen Jumalan Israelin! Ja valitettavasti tästäkään sakista eivät kaikki tule pelastumaan! Mutta tämä on kuitenkin juuri

se *“valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa”*, josta Pietari kirjeessään puhuu (1Pt 2:9).

4) Tämä Jumalan “omaisuuskansa”, Jumalan “oma kansa”,

kuten uusi käänös sen ilmaisee (*“Muistakaa, että olette Herralle, Jumalallenne, pyhitetty kansa. Herra, teidän Jumalanne, valitsi teidät maailman kaikkien kansojen joukosta omaksi kansakseen.”*, 5 Ms 7:6; 14:2), **koostuu myös Vanhan Testamentin ilmoituksen mukaan kansojen seasta kutsutuista yksilöistä** (hepr. **mikkool haa-ammiim**, *kaikista kansoista ‘läh-töisin’*).

Niinpä Aabraham sai kutsun, ei vain irtautuakseen Kaldea Uurissa olevasta kansasta vaan jopa *“omasta suvustaan”*. Niin myös Jaakob, tuo petkuttaja jo nimensäkin puolesta, sai nimekseen Israel (= *Jumala taistelee hänesä*), kun hän oman riittämättömyytensä tajuten tunnisti väkivaltaisena esiintyneen vastustajansa Jumalan enkeliksi ja tarrautuen häneen kiinni pyysi: *“En päästä sua, ennen kuin mua, käyt siunaamaan!”* (Virsi 631:4)

Tällä “kunniallisella” patriarkka Jaakobilla oli kahden päävaimon lisäksi pari pakanavaimoa, joiden kaikista jälkeläisistä vanhatestamentin aikuinen Jumalan omaisuuskansa, silloinen Israel, muodostui. Tähän kansaan liittyi matkan varrella paljon muitakin vierasheimoisia, “pakanaita”, kuten esimerkiksi pakanavaimo Ruut ja portto Rahab.

Näin huomaamme, että jo vanha Israel oli varsin sekarotuista sakkia, jossa *“pyhä siemen”*, jota sanontaa Esran kirjassa käytetään, ei ole alusta pitäenkään pysynyt “puhtaana”, vaan on to-

joita papit ja pastorit toimittavat enemmän tai vähemmän avoimesti hurmioituneena, niin että syntinen ihminen ei osaa muuta kuin haukkoa henkeään ja huumautua joukon mukana tämän ihmeellisen mysteerion edessä. Siihen vaikutus sitten jääkin ja entistä tyhjempänä, köyhempänä ja hengellisesti näkäläisempänä osallistuja poistuu arkeen – kunnes aloittaa kierroksen kaiken varalta uudestaan! Onhan näihin toimituksiin ympätty vuosisatojen saattossa niin paljon maagista toivoa, että paremman tiedon puutteessa ihminen yrittää ruokkia itseänsä vaikka lahopuulla “kerman ja sokerin” eli vaikuttavien rituaalien ja katteettomien lupauksen kera, jos ei muuta ole tarjolla!

Ehtoollinen on nimenomaan syntisten ateria,

josta ei väääröppisiä eikä juudaksiaan ole lupa heittää pellolle. Se on Herran pöytä, josta käsin tulisi julistaa Jumalan “Hänen ristinsä veren kautta” tekemää rauhaa, sovintoa ja yhteyttä kaikkiin suuntiin ja kaikille ihmisille – onhan Kristus kuolemallaan voittanut ja poistanut erottavan väliseinän, vihollisuuden ihmisten väliltä! Jumalaton ja kääntymätön ihminen ei voi koskaan syödä ja juoda tätä ateriaa tuomioksensa! Sensijaan varoitus on uskovoisille, etteivät he laiminlöisi varsinaista tehtäväänsä: kutsua “sairaita, köyhiä ja raajarikkoja” yhteiselle aterialle ja julistaa Kristuksen veressä ja veren kautta solmittua rauhaa ja Jeesuksen käskyn mukaisesti parantaa (kreik. **terapeuoo**, “terapoida”) heitä kaikin tavoin evankeliumilla uskon ja elämän yhteyteen uskoviissa läsnäolevan Kristuksen kanssa. Jeesus esimerkillään kävi ensin ateriyhteyteen “syn-

tisten ja publikaanien” kanssa ja loppuhuipennukseksi kiirastorstaina kaikin tavoin omaa kunniaansa etsivien opetuslastensa ja Juudaksen kanssa! Kelvottomasti uskovainen “syö ja juo tuomioksensa” unohtamalla köyhät ja sairaat lasarukset kuolemaan porttien sa pieliin! Kun kemuillaan itseriittävästi ja itsekkäästi syömällä itsepyhittämäänsä leipää ja juomalla kultapika-reistaan viiniä, näin samalla varsinaisen tehtävä *“julistaa Herran kuolemaa siihen asti kuin Hän tulee”* jää hoitamatta siitä yksinkertaisesta syystä, että se kuulijakunta, joille julistus on tarkoitettu, on näistä “kemuista” suljettu ulkopuolelle! Tästä syystä Paa- vali, kenties hiukan ironisesti huomauttaakin, *“että moni on nukkunut”*, ehtinyt kuolla pois, joten heidän kohdallaan on jo myöhäistä julistaa Herran kuolemaa. Keskinäisessä kemuilussa on laiminlyöty vastuu ja vedetty tuomio päälle!

Itse asiassa Herran pöytä on aina siellä, missä uskovat ovat koolla aterialla Jeesuksen nimessä viljellen sanaa eikä vain siellä, missä se on erikseen ehtool- listilaisuudeksi ilmoitettu. Kun jumalattomat tietoisesti kutsuvat uskovia aterialle tai vaikkapa kahville kotiinsa, siellä pitäisi uskovien omassa elämässään ja käyttäytymisessään *“erottaa Herran ruumis muusta”*, eli kertoa tai osoittaa tavalla tai toisella, että yhteys on olemassa vain sillä perusteella, koska me kaikki isäntäväkeä myöten tarvitsemme samaa syntisten Vapahtajaa pelastuaksemme. Missä tahansa hengellisessä kokouksessa tarjotaan “kahvia ja pullaa” tai vaikkapa “kuoripottuja ja läskisooisia”, se on Herran ehtool- lisen viettämistä ilman sen kummempia rituaaleja, kunhan vain pöytä- ja

“kamarikeskusteluihin” pidetään huoli siitä, että myös kaikki “heikot ja vaivatut”, joilla ei ole omia eväitä, saavat osansa nimenomaan Herran omasta pöydästä, missä oleellinen “kattaus” on siinä, että *“Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, Kirjoitusten mukaan”* (1 Kr 15:3).

Olisi todellinen ihme, jos tämän päivän uskovat heräisivät vielä valvomaan!

Jos sellainen ihme pääsisi vielä nykyisenä aikana uskovien elämässä tapahtumaan, että he heräisivät valvomaan ja nousisivat ikäänkuin kuolleista Kristus-aurion valoon, koituisi aikaisemmin edellä viitattu teko, “hyppy järveen”, tällaisesta mielenmuutoksesta kirikkaaksi todistukseksi, tunnustukseksi ja julkiseksi anteeksipyynnöksi maailmalle: **Olemme kristityn nimeä kantaneet vain näennäisesti ilman todellista uskon- ja kohtalonyhteyttä Kristukseen!**

Ei vesi tässä mielessä uudelleen käytettynä niin vaarallista olisi, että siinä Jumalan työ turhentuisi! Kuinka sellainen voi turhentua ja turmeltua, josta oman vaelluksen myötä on otettu hatkat monien kohdalla jo lähtölaskennassa! Onhan varsinaisen vesikaste- toimitus pelkästään ihmisen teko, ele, jolla hän tunnustautuu Jumalan työn alle ja antaa pestä Karitsan verellä syntisyytensä pois! Sen sijaan kuoleman vaarallista on se, että ulkonaisesti kastetut uskovan nimeä kantavat jatkavat vaellustaan Jeesuksen ristin vihollisina ja samalla pönkittävät kirkon jäsenyyden, kastettujen joukkoon kuulumisen, juutalaisen syntyperänsä tai jonkin muun tekonsa nojalla omaa vanhurskauttaan vieden tällä esimerkillään

muitakin tuohon! Tämä tie päättyy tuliseen järveen, missä perkeleen lisäksi kyllä löytyy miljoonia vedellä, joko lapsena tai uskovina kastettuja kohtalovereita, jotka kyllä ovat vedellä kastettuja, mutteivät pelastettuja!

Välttämätön rajaus

Tällaiselle kehoitukselle on kuitenkin syytä tehdä **välttämätön rajaus**. Älköön tätä missään tapauksessa käsitettävä kehoitukseksi aloittaa uusi käytäntö, missä synnin tuntoon tulleet rientäisivät korjaamaan uskonsuhdettaan aina uudelleen ja uudelleen kastamalla itsensä! Nykyinen todella syvä luopumus kristikunnassa vaatii tätä ainutkertaista radikaalia tointa juuri Jeesuksen toisen tulemuksen alla aivan samoin kuin erämaan kasvatin, Johannes Kastajan sanoma kaikui kutsuna silloiselle Israelille, Jumalan omalle kansalle. Se oli kutsu luopumuksen tieltä parannukseen, jotta parannuksen tekijäin katseet kiinnittyisivät heille vielä tuntemattomaan *“Jumalan Karitsaan”*, joka on tullut ottamaan pois maailman synnit! Jumala lähetti Johannes Kastajan Jeesuksen edellä vedellä kastamaan, että Hän tulisi julki Israelille (Jh 1:31)!

Johannes sanoi kastavansa vedellä parannukseen, mutta sanoi hänen jälkeensä Tulevan, so. Jeesuksen, kastavan Pyhällä Hengellä ja tulella (Lk 3:16). Nämä molemmat kasteet, parannuksen kaste vedessä ja Pyhän Hengen kaste tulella merkitsevät molemmat kuolemantuomiota. Vesikastekuolemasta voi Nooan tavoin selvitä, jos **on löytänyt armon** avuksensa oikeaan aikaan (Hepr 4:16)! Nooa nimittäin “löysi”, hepr. **maatsaa**, armon, (1 Ms 6:8) ja ymmärsi paeta arkkiin suojaan

Vesikaste ei sisälly Paavalin julistamaan evankeliumiin?

Paavalin 1 Kr 15 esittämä evankeliumi pitää sisällään, että *“Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi, niin kuin oli kirjoitettu, hänet haudattiin, hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä, niin kuin oli kirjoitettu, ja Hän ilmestyi Keefaalle ja sitten niille kahdelletoista”*, sitten yli viidellesadalle veljelle, edelleen Jaakobille, kaikille apostoleille, jopa Jumalan seurakunnan vainoojalle Paavalille, joka painokkaasti toteaa: *“Näin me siis julistamme, minä niinkuin hekin, ja näin te olette myös uskoneet”* (1 Kr 15:1-11).

Tämä Paavalin julistama evankeliumi ei sen sijaan pidä sisällään varsinaista kastetoimitusta. Hän ei sanallakaan siitä mainitse! Hän ei myöskään viittaa ns. toiseen “armovälineeseen”, ehtoolliseen! Hän päinvastoin väittää, että tämä hänen julistamansa evankeliumi riittää pelastukseen, jos se uskossa otetaan vastaan ja pidetään siitä kiinni semmoisenaan ilman kaste- tai ehtoollisrituaalejakin! Hänhän kirjoittaa: *“Sen avulla te myös pelastutte,”* jatkaen samalla jyrkästi varoittaen: *“jos säilytätte sen sellaisena kuin minä sen julistin, muuten olette turhaan tulleet uskoviksi”* (j. 2). Jo kirjeensä alussa (1Kr 1:17) Paavali sanoo: *“Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan julistamaan evankeliumia, ei kuitenkaan viisain puhehin, koska Kristuksen risti silloin menettäisi merkityksensä.”*

Sana rististä kuuluu oleellisesti evankeliumin sisältöön (1 Kr 1:18) ja **sen puuttuminen uskovan elämästä merkitsee yksioikoisesti sitä, että uskova usko turhaan!** Tällainen onkin tilanne suurimmassa osassa kristikuntaa, siitä riippumatta, kuuluvatko he kirk-

koihin tai vapaisiin suuntiin. Halutaan kyllä seurata Jeesusta elämässä, muttei suostuta eikä sitouduta kuolemaan Hänen kanssaan! Siksi uskominen jää turhaksi ja todellinen pelastus, mihin välttämättä kuuluu risti vanhan ihmisen kuolettamiseksi, jää saavuttamatta! Toisin sanoen elämä Kristuksessa kyllä kelpaa, kunhan ei tarvitse Kristuksen tähden ja Hänen kanssaan luopua mistään eikä varsinkaan kuolla ja kadottaa elämänsä! Ei sittenkään, vaikka se saataisiin pelkkänä lahjana Hänen Pyhän Henkensä avulla ja Hänen kanssaan!

Tätähän vesikaste nimenomaan kuvaa! Se on Jumalan teko, sen alla pysymistä ja siihen suostumista läpi koko uskovan loppuelämän! Siinä ei auta oikeaoppisesti suoritettut vesikasteet, ei lapsi- eikä uskovien tai aikuiskasteet eikä niihin liittyvä oikea tai vähemmän oikea oppi. Tarvitaan oikea uskon asennoituminen ja käytännön vaellus Jeesuksen seurassa Häntä avuksi huutaen: *“Kristuksen kanssa menkään vaan maailma tykkänään, kun kalleimpana aartenain Mä pidän ristiään!”*

Kaikkien uskovienkin kuuluu tehdä parannus – muutoin ei herätystä tule!

Edellä olevin perustein kehoitamme jokaista uskovaan katumaan Kristuksen ristiä vierovaa elämänsä, tekemään parannuksen ja kääntymään Jeesuksen ristin vihollisuudesta Hänen tosi seuraajakseen! **Jumala vielä tänäänkin vaatii ja suorastaan käsksee:** *“Täl- laista tietämättömyyttä Jumala on pitkään sietänyt, mutta nyt sen aika on ohi: Hän vaatii kaikkia ihmisiä (siis myös ja ennen kaikkea uskovia!) kaikkialla tekemään parannuksen!”* (Apt

17:30)

Tämä parannus näkyisi käytännössä siten, että julkisesti sanoudutaan entisestä puoliuskovaisuudesta irti antamalla kastaa itsensä uudelleen Jeesuksen Kristuksen Nimeen! Tämä voisi tapahtua kastevirtenään vanhaa virttä rukoillen veisaten: *“Kun kristityn on nimi mulla, tee siksi minut todella!”* Näin kristityt julistaisivat koko maailmalle, että he haluavat tehdä parannuksen ja liittyä uudelleen kohtalonyhteyteen Kristuksen kanssa ja luopua siten itse valitusta pelastuksesta ja omavanhurskautensa pönkäämisestä! Näin he lähtisivät uudelleen todellisessa valossa, valkeudessa, vaeltamaan, kuten Johannes kirjoittaa (1Jh 1:7).

Valossa vaeltaminen

merkitsee myös erityisesti sen tajuaamista, ettei meillä ole yhteys vain opis- sa ja elämässä samanmielisten uskonystävien kanssa, vaan meillä on mahdollista kokea yhteyttä koko Kristuksen repaleisen armeijan, opissa, elämässä ja käsityksissään moneen suuntaan vinksahaneen kirjavan joukon kanssa, joka kuitenkin pyrkii rakentamaan samalle Kristus-kalliolle uskonelämässään, kuten mekin omassa kilvoituksessamme pyrimme tekemään.

Tämä yhteys löytyy, kun meidän ei tarvitse sitä etsiä vanhan ihmisen, ristille kuolemaan tuomitun ihmisen teoista, uskonnollisista rituaaleista ja käsityksistä, jotka Kristuksessa tulevat kaikki poistetuksi ajallaan. Kun nämä lihan teot jatkuvasti uhkaavat särkeä yhteyden, löytyy valossa vaeltavalle tähän jatkuva lääke: *“Jeesuksen, Hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä”* (1Jh 1:7). Valossa vaeltaessa näemme, ei vain toisten vir-

heet, vajavaisuudet ja lihan teot, vaan ennen kaikkea ja pääasiallisesti oman lihamme hedelmät, jotka meidän tulee tunnustaa, jotta Jumala pääsee antamaan heille ja meille jatkuvasti kaikki synnit anteeksi ja puhdistamaan meidät kaikesta vääryydestä (1Jh 1:9)!

Jos Jeesuksen Herrakseen tunnustava ihminen ei kykene näkemään Jumalan sanan ja Hengen valossa, että olemme kaikki luonnollisen ihmistemme puolesta samassa veneessä maailman terroristien, murhamiesten ja muiden jumalattomien kanssa tehden samoja tekoja lihan vallassa ollessamme, ei tällainen uskova vaella valossa, olkoon kuinka jumalinen ja toisten ja omastakin mielestään elävien kirjoissa tahnansa. *“Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut!”* (Ilm 3:1) Onneksi meille tässä tilassa vaeltaville kuuluu sana: *“Heräjä valvomaan!”* (Ilm 3:2) *“Nouse kuolleista, niin Kristus on sinua valaiseva!”* (Ef 5:14)

Puuttuuko ehtoolliskäytännöstä todellinen valossa vaeltajien yhteys toisin ajatteleviin ja syntisiin?

Todellisessa valossa vaeltaminen, jolloin nähdään sekä oma että toisten syntisyys ja turmelus todellisena kadottavana tekijänä olevan läsnä myös uskovaisten eikä vain uskomattomien elämässä, tulisi johtaa myös ehtoolliseen, Herran ateriaan liittyvän käytännön oleelliseen mieltämiseen ja tajuaamiseen. Täytyy todeta, että nykyinen perinnekirkkojen ja niin myös vapaitten suuntienkin ehtoolliskäytäntö on todellinen kummajainen, jota on hyvin vaikeaa mieltää Jeesuksen asettamaksi! Siitä on kehitetty niin mystinen tapahtuma kaikkineen seremonioineen,

Jeesuksen, ristin Voittajan, lähettämän Pyhän Hengen läsnäolossa ja vaikutuksesta tapahtumaan “lihan ruumiin pois riisuminen, Kristuksen ympärileikkaus”, on pelastuva! Tämän maailman alkuaineita ja alkeisvoimia siihen ei tarvita!

Onko vesikasteen uusiminen kerettiläinen come back – vai julkinen parannusenteko?

Ns. “kasteen uusimista” varsinkin kirkollisissa piireissä on varoitettu todellisena, kadottavana “vesikauhu”-vaarana. Siksi on paikallaan erityisesti kirkollisia muistuttaa **kirkkoisä Cyprianuksesta**, joka eräässä kirkkoon palaavien kerettiläisten uudelleen kastamista koskevassa kirjeessään kuolinvuotenaan 258 vaatii tällaista uudestaan kastamista! Edelleen on syytä asettaa kysymys kaikille vesikasteuusimisesta varoitaville kiivailijoille: Miksi kasteuusijoita tuomitessanne katsotte henkilöön, kun ette ole esimerkiksi maailmankuulua baptistisaarnaajaa, evankelista **Billy Grahamia** kehoittaneet parannukseen? Hänethän omaelämäkertansa mukaan kastettiin ainakin kolme kertaa eikä ole katsonut tarpeelliseksi ylimääräisistä kasteistaan parannusta tehdä. Tällaisesta “jumalattomuudesta” ja kovakorvaisuudestaan huolimatta Jumala itse on tunnustautunut hänen työhönsä näihin päiviin saakka!

Niinpä olisikin varsin sopivaa ja suotavaa, että Kristuksen ristin vihollisiksi itsensä huomaavat ja tunnistavat, kristityn nimeä kantavat ja kastetut tunnustautuisivat todellisiksi “kerettiläisiksi” ja suorittaisivat reilun come backin Kristuksen yhteyteen antamalla merkiksi tästä kastaa kaiken häpeän

kantaen itsensä uudestaan Jeesuksen Kristuksen nimeen! Jos näin pääsisi tapahtumaan, tämä se vasta olisi todellista herätystä jos mikä! Jos Jumalan kansa edellä kulki näyttäisi mallia parannukseen, jumalaton maailma saataisi seurata perässä! Ei todellakaan ole kysymys mistään Jumalan työn parsimisesta, jos uskova ihminen omalta puoleltaan tunnustaa näin konkreettisesti rikkoneensa Jumalansa kanssa tekemänsä hyvän omantunnon liiton ja julkisesti katuen uudistamalla vesikasteensa palaa takaisin Jumalan työn alle!

Uudelleen vesikasteelle kehoittaminen

on kieltämättä kristikunnassa kovan luokan juttu. Sehän on vastoin kristillisten kirkkojen pitkää tulkintaperinnettä ja esimerkiksi vastoin Kirkkojen maailmanneuvoston antamaa ohjeistusta. Onko siis kysymys uudesta opillisesta käsittämisestä, joka vasta nyt, lähes kahdentuhannen vuoden jälkeen olisi kirkastunut toisin? Tällaista uutuuden julistamista olisi silloin syytä kaikin tavoin kavahtaa!

Väitämme toisin! Ei ole mistään uudesta opillisesta käsittämisestä tai jostain uutuuden julistamisesta kysymys!

Evankeliumia on julistettu lähes kahdentuhannen vuoden ajan ja ihmisiä on tullut uskoon. He ovat siirtyneet kuolemasta elämään ja lähteneet seuraamaan Jeesusta. Mutta he eivät ole tulleet uskoon opillisen käsittämisen kautta, ei niin, että olisivat ensin omaksuneet kirkkojen tulkinnat kolminaisuusopista, kasteista, kirkosta jne., eivät edes kirkkojen kristologian (oppi Kristuksesta) käsittämisen perusteella! He eivät myöskään ole tulleet uskoon kirkollisen tai seurakunnallisen kaitsen-

nan perusteella. He ovat tulleet uskoon, kun heille on julistettu evankeliumi Kristuksesta, jonka he ovat ottaneet vastaan. Tällöin heille on tapahtunut se ihme, mistä Paavali kirjoittaa Room 10:17:ssä: *“Usko tulee siis kuulemisesta (kreik. akoee, sanoma), mutta kuuleminen Kristuksen sanan (kreik. rheema, “puhuttu”) kautta.”* Käytetty alkukielen sana **rheema** tarkoittaa tässä elävää, Hengen avaamin korvin kuultavaa ja ymmärrettävää Sanaa.

Uskoon tulo on siis Jumalan evankeliumin julistussanoman alla tapahtuva ihme. Hengen korvat avataan kuulemaan Kristuksen puhetta ja ymmärtämään, miten pelastutaan. Tämän perusasian ovat käsittäneet ja ymmärtäneet Sanan kuulijat, niin tyhmät kuin viisaat, vuosisatojen saatossa, ilman että heille on tarvinnut tässä suhteessa teologisia lisäopintoja antaa. Ymmärrykseltään vajaaälyisetkin ovat kyenneet tajuamaan, että Jeesus on ainoa tie iankaikkiseen elämään ja että he tarvitsevat Häneltä uuden elämän entisen tilalle voidakseen pelastua. Tämä on heille tullut pääasiaksi silloinkin, kun he eivät ole kyenneet sitä opillisesti sanoiksi pukemaan tai edes toisten opettamanakaan sitä tajuamaan. Tämän pääasian, Kristuksen tajuamisen ainoaksi tieksi konkreettiseen uudesti syntymiseen, jossa lopputulos on todella uusi ihminen, rinnalla kasteet ja ehtoolliset on mielletty palvelemaan tätä tarkoitusta eivätkä jämähtäneet varsinaisiksi pelastuksen toimitukselliseksi perustoiksi. Tämä Kristuksen Hengen avaama todellisuus on säilynyt niidenkin kohdalla, joille kirkkojensa tai seurakuntiansa kautta on edellytetty määrättyä opillista sitoutumista. Kristuksen sisällisen tunnon ja Hengen avulla he

ovat kyenneet säilymään ulkonaisesta solidaarisuudestaan huolimatta sisäisesti vapaina, todella Hengen opettamina! He ovat oppineet Jumalan Hengen herättäminä riippumaan uskon kautta Syntisten Vapahtajassa ja ikävöimään yksin Häntä ainoana auttajanaan! Sentähden he eivät ole voineet koskaan tukeutua pelkkiin ulkonaisiin toimituksiin, sen enempi kasteeseen kuin ehtoolliseenkaan uskonelämänsä perustana konkreettisen elävän uskon-yhteyden sijasta Jeesukseen Kristukseen. Ns. sakramentit toki kuvaavat suuria pelastuksen elementtejä, mutta toimituksina ne ovat pelkkiä kuvia, jotka eivät kenenkään uskon voimalla herää eloon, niissä ei ole itsessään mitään konkreettista elämää, pelkää märkää vettä ja varsinkin suurten kirkkojen toimesta mitättömäksi kutistunutta leivän korviketta, “lätyskää” (anteeksi tämä torilta kuulemani hyvinkin havannoillinen sana!) ja viiniä, jolla sil-läkin kyllä on joskus voimallinenkin vaikutus luonnolliseen ihmiseen, mutta hengellistä ihmistä se ei kykene vahvistamaan!

Niinpä väitänkin rohkeasti, että elävään uskoon tullut ihminen on kautta aikain kyennyt asettamaan kasteen ja ehtoollisen niille kuuluviin, sinänsä uskon sisältöä kuvaaviin raameihinsa pelkinä kuvina ja symboleina eikä itse elämää välittävinä, taianomaisina välikappaleina. Siksi ei ole mistään uutuuden julistamisesta kysymys, jos kehoitetaan tämän kalliin Jeesuksen ristin perinnön ylenkatsojia katumaan ja merkiksi siitä, että ovat kieltäytyneet todellisesta Jumalan Pojan kasteesta, rististä vanhan ihmisen kukistamiseksi, toistamaan uudelleen vesikasteensa!

tuleekin! Se osaa nauttia hengellisistä lauluista, hurskaasta tunnelmasta, ylistyksestä, jopa Jumalan läsnäolossakin se viihtyy, – kunhan sen ei tarvitse kuolla! Luontevasti se oppii ylistämään, profetoimaan, menemään hurmukseen, “voiteluun” ja transsiin, käyttämään “armolahjoja”, tekemään ihmeitä, saamaan ilmestyksiä! Jopa siiventyngät ja sädekehäkin saattavat ilmaantua! Mutta vanha ihminen ei peri taivasten valtakuntaa, vaan sen on kuoltava. Muutoin pelastus jää puolitiehen ja uskova ei pääse perille!

Uuden syntymän prosessi kristityillä pahasti kesken!

Valitettavasti on todettava, että edellä kuvatussa tilassa suurin osa kristikuntaa nykyään vaeltaa! Ei ole suostuttu *“antamaan kasta itseensä”*, riisumaan vanhaa ihmistä tekoinensa Herran toimesta. Vaelletaan itsepelastuksen ja omavanhurskauden tietä päätepisteenä – ei taivas vaan helvetti!

Näin ymmärrettynä kaste on Jumalan teko, johon ja jonka työn alle ihminen suostuu ja sitoutuu koko loppuelämänsä ajaksi täällä maitten päällä. Vesikastetoimitus, upottautuminen veteen ihmisen suorittamana tekona on tästä ns. “kasteen armosta” (jos tuota ilmaisu halutaan käyttää!) julkinen merkki. Siinä tunnustaudutaan ja sitoudutaan tämän Jumalan työn, jumalallisen prosessin alle. Kun siis käsky kuuluu: *“Anna kasta itsesi ja pestä pois syntisi!”*, merkitsi se Paavalille ja tulisi merkitä samalla meille jokaiselle Jeesuksen seuraajalle elinikäistä suostumista tämän jumalallisen prosessin, Jumalan teon alle. Meidän tulee olla yhdessä ristiinnaulittuna Kristuksen kanssa, mikäli haluamme lopullisesti pelas-

tua ja saavuttaa voittopalkinnon!

Kaste on siis kiinteä osa parannuksen lisäksi koko ihmisen pelastusprosessia, missä oikein ymmärrettynä uskova suostuu ottamaan ristin, itselleen kuolemisen eikä vain uuden elämän uskon kilvoitukseensa mukaan. Valitettavasti moni kristitty on tästä sitoutumisesta kohtalonyhteyteen Kristuksen kanssa täysin luopunut ja palannut turvaamaan rituaaleihin, toimituksellisiin sakramentteihin, käskyihin ja määräyksiin ja kaikenlaisiin uskonnollisiin harjoituksiin ristin sijasta. Tämä luopuminen näkyy erityisen selvästi siinä iänkuisessa kiistelyssä, missä vaiheessa ja iässä varsinainen vesikastetoimitus tulisi suorittaa! Pitääkö toimitus tehdä vauvaiässä, lapsena, aikuisena, ennen uskoa vai uskovana jne.? Samalla koameasti puhutaan kasteesta Jumalan työnä ja kuitenkin ihmiset itse, – ei Jumala! – ovat siinä ratkaisemassa ja päättämässä, missä vaiheessa Jumalan sopii työnsä tehdä, että lopputuloksena olisi “oikein kastettu” ihminen!

Oikealla opilla ei pelastuta!

Tosiasiahan on, että kieltämättömät Kristus-elämän merkit, uusi elämä ja Kristuksen tuntemisen tuoksu ovat ilmestyneet ja seuranneet kautta kirkkohistorian monien Jeesuksen seuraajien elämässä, olipa heille toimitettu vesikaste lapsena, aikuisena, uskovana, oikein tai väärin tai joissakin tapauksissa jäänyt jopa kokonaan suorittamatta. Tämä ei tee tyhjäksi tai yhdentekeväksi varsinaista vesikastetoimitusta. Jumalalle on kuitenkin pääasia, että Hän katsoo sen puoleen, jossa *“Kristus on saanut muodon”*, olipa ihminen ymmärtänyt Kristuksen opin alkeet täydellisesti oikein tai vajavaisesti – tai ei

sitten ollenkaan! Oikea oppi ja opinmukainen Sanassa pysyminen ovat tärkeitä, jopa välttämättömiä seurakunnallisessa elämässä ja julistuksessa, mutta **oikealla opilla ei pelastuta!** Siihen tarvitaan Jumalan Pojan uskoa ja osallisuutta Hänen ristillä saavuttamaansa voittoon ja ylösnousemukseen!

Ristiltä karannut Vanha Aatami “takaisin jokehen”!

Asia selkiintyi huomattavasti, jos pohdittaisiin perusteellisesti, mitä Jeesuksen vaatimus *“teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä”* (Jh 3:7), pitää sisälleen. Eihän vanhasta voi syntyä uutta ja toisaalta uuden syntyessä täytyy vanhan väistyä ja viimein kuolla! Uskoon tullessa se kyllä saa kuolemantuomion, mutta jatkaa elämäänsä ja perkeleen tekoihin yhtymistä ja tekemistä, jos suinkin mahdollista. Vain Kristuksen Hengen avulla se voidaan pitää Kristuksen kanssa ristiinnaulittuna ja kuolemaan haudattuna, kunnes tulee aikaan Kristuksen tullessa ylösnousemuksessa lopullisesti riisutuksi pois. Näin ollen kaita tie on kristityn ainoa valinta, jos mieliä päästä perille!

Olisikohan tämän vuoksi aihetta neuvoo aloittamaan niin kirkkoissa, vapaisissa suunnissa kuin kaikissa muissakin kuppikunnissa uskon tie uudelleen aivan alusta katamalla syvästi kristittyinä tähänastista ilman ristin osallisuutta tapahtunutta vaellustaan ja osoittamaan merkitä tästä halusta korjata elämänsä suuntaa julkisesti maailmankin silmissä suorittamalla *“hyppy järveen”*, eli antamalla upottaa tähän maailmaan rakastuneen ja ristiltä karanneen vanhan ihmisensä takaisin kasteen hautaan! Tämä ei olisi mitään Jumalan

teon parsimista eikä kasteen uusimista, vaan parannuksessa palaamista takaisin keskeytyneen kasteprosessin, Jumalan oman työn alle! Tällainen radikaali askel edellyttää tietenkin sen asian sisäistämistä, että varsinainen vesikastetoimitus ei ole mikään sakramentti! Ei siinä veteen yhdisty Jumalan Sana, oli vesi sitten kotoisin mutaisesta Jordanista tai huolella kirkollisilla rituaaleilla desinfioidusta kastemaljasta! Jumalan Sana saa ihmisessä sijaa vain ja ainoastaan, kun se otetaan vastaan uskon kautta! Ei siihen mitään maagisia rituaaleja ja vesitoimituksia lisukkeina tarvita!

Evankeliumi uskottava niin, että oikea kaste saadaan Jumalalta!

Veden merkityssisältö kastetoimituksessa on pelkästään kuvaannollista laatua. Sen perusmerkitys kastetoimituksessa on yksinkertaisesti kuvata kuolemantuomiota, johon syntinen, pilalle mennyt ihminen suostuu, tahtoen uskon kautta Kristukseen vertauskuvallisesti hukuttaa syntisen lihansa ja luovuttaa itsensä Jumalan varsinaisen työn, kasteprosessin alle. Siinä Kristuksen läsnäolossa suostutaan kilvoittelemaan niin, että Hänen Pyhä Henkensä saisi hallita ja tulella polttaa vanhan ihmisen tekoinensa ja nostaa esiin uuden ihmisen, joka Ylkänsä Jeesuksen saapuessa taivaan pilvissä olisi puhdas, tahraton ja rypytön Karitsan morsian. Tätä Jeesus tarkoitti, kun Hän sanoi (Mk 16:16): *“Joka sen uskoo ja saa kasteen, on pelastuva!”* Hän ei tässä puhunut vesikasteesta, vaan ilmoitti ja ilmoittaa tässä Sanassa meille kaikille: ***Joka saarnatun evankeliumin usko niin, että saa kasteen Jumalalta, so. että hänessä pääsee ristin alla Herran***

kestää vain se, joka yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa on ristiinnaulittu (2 Kr 13:5). Kun vanhan kuolema tapahtuu lopullisesti vasta ylösnousemuksessa, on ainoa keino vaeltaa tässäkin suhteessa Paavalin antaman *“tämän säännön”, “tämän ohjeen mukaan”*. Ei sovi ryhtyä uudelleen pitämään hengissä esimerkiksi vanhaa, juutalaisesta syntyperästä käsin ymmärrettyä valitun kansan jäsenyyttä pakanoista koostuvan Jumalan kansan rinnalla! Tämä sääntö, ohje on siis voimassa niin kauan, kuin “kuolemasta elämään” siirtyneen uskovan elämässä vielä eletään ristin alla. Siinä asennoidutaan siten, ikäänkuin *“vanha olisi kadonnut ja uusi sijaan tullut”* ja toimitaan sen mukaan eikä anneta vanhan karata ristiltä nostamaan uudestaan pystyyn *“vanhaa Israelia”* rituaaleineen ikäänkuin palovakuutuksena, että jotain ns. lihallisestakin Israelista saataisiin pelastettua mukaan! **“Koko Israeliin”** kuuluvat syntyperästään tai kansallisuudestaan riippumatta vain ne, jotka uskomalla Jeesukseen ovat siirtyneet kuolemasta elämään ja pysyvät Jeesuksen kanssa ristiinnaulittuina uuden elämän vaelluksessaan aina siihen saakka, kunnes lopullisesti uuden maailman syntyessä vanha on kadonnut ja uusi on sijaan tullut!

Todettakoon, että Paavali, evankeliumia julistaessaan toimi kahden kulttuurin, hellenistisen sivistyksen ja juutalaisen kirjanoppineisuuden välimaastossa. Mutta päätaistelun, mistä erityisesti Galatalaiskirje kertoo, hän kävi juutalaisuuteen päin, ettei ns. judaismi olisi päässyt voitolle kristikunnassa. Jos näin olisi päässyt käymään, meillä olisi tänä päivänä monenlaisia pelastuslistia sun muita “lihanpyhityssakra-

mentteja” joka lähtöön! Esimerkiksi ympärileikkaus ja kaikkinaiset ruokasäännöt ja pesut kuuluisivat jokaiselle.

“Anna kastaa itsesi” – uskovan jokapäiväistä arkirutiinia!

Nyt on uuden liiton (uudistetun liiton Jer 31:31-40) kansalle määrätty kaste, joka ei ole suinkaan mikään “lihanpyhityssakramentti”, vaan pikemminkin “lihanpoistosakramentti”. Siinä nimenomaan liha tuomitaan Kristuksen kanssa ristille ja kuolemaan Hänen kanssaan. Paavalille sanottiin: *“Anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi!”* Ulkonainen, vedessä toimitettu kaste ei kuitenkaan pese pois syntejä. Lihan saasta ei kastevedellä puhdistu. Sellaiseen puhdistukseen ei Paavaliaakaan kehoitettu, vaikka tämä Raamatun kohta onkin näin usein väärin ymmärretty. Tässä kehoitetaan suostumaan vesikasteeseen merkiksi ensinnäkin siitä, että myöntää, kuten tilanne oli Nooan aikalaisten kohdalla, olevansa täysin jumalaton ja hukkuvansa Jumalan peruuttamattoman tuomion vesiin ja toiseksi siitä, että haluaa ainoana mahdollisuutenaan astua uskon kautta “Kristus-arkkiin” pelastuakseen Jumalan tuomion alta. Käytännössä tämä tapahtuu siten, että uskova Jeesuksen opetuslapsena uuden elämän toivossa sitoutuu Kristuksen kanssa ristillä kuolettamaan syntisen lihansa. Tämä syntinen liha on ainainen “huonon omantunnon” lähde, kuten Pietari tähän kirjeessään viittaa (1 Pt 3:21). Näin uskova pyytää hyvää omaatuntoa Jumalalta, että Jumala Jeesuksen veriansion tähden tämän tekisi, kun ihminen itse ei siihen omin voimin pysty. Tämä tapahtuu siis vain ristin alla, jossa Kristuksen veri pesee jatkuvasti van-

han ihmisen teoista kuolettamaan vanhaa, jotta Kristuksen Henki saisi antaa sijaan uutta elämää ja hallita niin kauan kuin tässä kuoleman ruumiissa viivymme. Vasta ylösnousemuksen tapahduttua tämä kuoleminen ja uuden syntymän prosessi on saavuttanut lopullisesti täyttymyksensä. Vasta siinä vaiheessa ihminen on lopullisesti syntynyt uudesti! Ristin alla uskova ihminen joutuu siis jatkuvasti antamaan luvan Vapahtajalleen antaa kastaa itsensä ja pestä pois syntinsä, jos mieli vaeltaa hyvällä omalla tunnolla! Toisin sanoen *“hyvän omantunnon liitossa”* (1 Pt 3:21) voi kristitty vaeltaa vain jokapäiväisen parannuksen ja ristin alla!

Jokapäiväinen ristin ottaminen kasteen toistamista!

Selvennettäköön vielä: Kehoitus *“anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi”* kuuluu siis jokaiselle Jeesukseen uskovalle joka päivä eikä vain uskontien alussa! Uskovan tulee suostua koko uskonelämänsä ajaksi tähän jumalalliseen tekoon, missä vanha ihminen jokapäiväisessä parannuksessa ja katumuksessa riisutaan Kristuksen Hengen toimesta pois ja puetaan uuteen. Vihdoin ylösnousemuksessa Kristuksen tullessa tämä prosessi saa lopullisen päätöksensä! Näinhän uskonpuhdistaja Martti Lutherkin opetti, että *“meissä oleva vanha ihminen on jokapäiväisessä katumuksessa ja parannuksessa upotettava ja surmattava kaikkine synteineen ja pahoine himoineen, ja sen tilalle pitää joka päivä tulla esiin ja nousta ylös uusi ihminen, joka iankaikkisesti elää Jumalalle vanhurskaana ja puhtaana”*. (Lutherin Vähä katekismus)

Jokapäiväinen ristin ottaminen, mis-

tä Jeesus puhui eli “Kristus-arkkiin” astuminen ja siinä pysyminen merkitsevät siis saman asian, kasteprosessin, sisäistä ja ulkonaista puolta. Kun ulkonainen vesikaste tapahtuu Jeesuksen Kristuksen nimeen, niin siinä sana “nimeen” tarkoittaa nimenomaan Kristuksen läsnäoloon astumista ja suostumista niin, että siinä risti otetaan vastaan ja hyväksytään rinnan uuden elämän ja Kristuksen “sisällisen tunnon” kanssa. Kieltämättä tällöin ihanat tuntemukset jäävät usein vain marginaaleiksi uskovan ihmisen elämässä ja vaelluksessa. Pääasiallisesti uusi elämä ei synny ja varsinkaan ei pääse kasvamaan yksin hallelujatunnelmissa, vaan parkuen ja *“itkun tyrskeessä”*, kuten eräs sulkavalainen emäntä **Aku Rädylle** asiaa luonnehti:

– Mitä Aku ajattelee Hicksistä, kysyi sulkavalainen emäntä.

– En osaa sanoa mitään, koska en ole ollut kuulemassa, vastasi Aku.

– Minä olin Mikkelissä kuulemassa häntä.

– Tehän osaatte sitten kertoa minulle, mitä te ajattelette hänestä.

– Ei synny luonnollinen lapsi ilman tuskaa, ei ilman itkua. Äiti itkee, lapsi itkulla ilmaisee elämänsä, vaivassa elää ja vaivalla kerran kuolee. Ei synny hengellinen lapsi naurun tyrskeessä, riemun raikuessa. Pyhä Henki synnyttää uuden elämän tuskalla, vaivassa elää, itkien matkansa kulkee ja tuskassa kerran päättää tiensä, kuten hänen Lunastajansa, Kristus.

– Nyt pannaan suu kiinni, ettei mene panettelun tielle, sillä nyt on asia ytimessään, lopetti Aku keskustelun.

(Naulan kantaan, Aku Rädyn sattuvia sanoja)

Vanha ihminen siinä “parkuu”, sillä se ei millään halua kuolla. Heittäytyypä vielä usein ennen kuolemaansa uskovoiseksikin pelastaakseen nahkansa! Ja kun vanhasta aatusta tulee uskovainen, niin siitä se vasta uskovainen

havaittavissa paitsi eri kirkkojen ja yhteisöjen toiminnassa, myöskin kaikissa suurissa maailman uskonnoissa. Poliittisessa manipuloinnissa **Hitlerin** toiminta on tästä surullisen kuuluisa esimerkki. Tällaisessa massojen käsittelyssä saadaan muslimi lähtemään moskeijasta uskonnon asialle räjäyttämään itsensä vihollisten keskellä, siinä ortodoksijuutalaiset tuhoamaan kristittyjen kokouspaikkoja, kuten Hitlerin aikana arjalainen rotu “kristillisessä hengessä” tuhosi aikanaan synagoogia ja 6 miljoonaa juutalaista. Siinä hurmassa saavat monet “*herätyksen ja Jumalan asialla*” liikkuvat ulkomaiset ja kotimaiset “*voidellut*” saarnaajat vöyhäytettyä kuulijansa antamaan ämpärikaupalla jopa yli varojensa rahaa, lähtemään liput liehuen suurten profeetallisten lupauksen saattelmina valloittamaan maata ja “nostamaan koko Suomea” synnin tilasta! Transsitilassa innostutaan profetoimaan ja uskomaan näkyjä, joilla ei ole katetta eivätkä vastaa todellisuutta siitä yksinkertaisesta syystä, että tällainen **muuntunut tajunnantila** heikentää arvostelu- ja arviointikyvyn. Toisaalta profetioiden tulkinnassa ja niiden seuraamisessa on jouduttu suorastaan ansaan! Raittiidenkin julistajien, kuten **Hilja Aaltosen** profetioita tulkitaan omaksi eduksi ja sitten seurataan niitä orjallisesti ja kriitikkömästi. Sanottakoon suoraan: **Herätys ei ala eikä tule koskaan alkamaan minkään “ison kirkon” eikä pienenkään taivaasta!**

Miksei Koivisto ole suostunut kuuntelemaan näitä varoittavia ääniä? Miksi hän suostuu kuuntelemaan niitä amerikkalaisperäisiä neuvonantajiaan, joiden mielestä mikään liike ei ilman korkealle korotettua keulakuvaa ja johtajaa menesty? Jokainen vähänkään kriittisesti arvioijahan tämän on huomannut!

Piispa Pihkala tuomiokapitulinsa ja lakimiesasessorinsa kanssa edustaa taas vallan käytössään sitä linjaa, **mikä on täysin vierasta Jeesuksen omalle opetukselle valanhaluisten opetuslastensa keskellä:** “Niin ei saa olla teidän keskuudessanne!” (Mt 20:26) Kristillisessä seurakunnassa paimen ei saa hallita muuta kuin evankeliumilla eli itse asiassa ohjata lampaat todellisen ja **ainoan Paimenen**, Herran Jeesuksen seuraan!

Osapuolilla on havaittavissa oikeitakin painotuksia, mutta silti molemmat ovat väärässä! Molemmiin puoliin tulisi taipua parannukseen! Kristuksen ruumiin jäsenet eivät saa tällä tavoin tuomiohengessä käyttää valtaansa ja taistella toisiaan vastaan! Se on suuri loukkaus meidän Herraamme kohtaan! “Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot!” (Sak 4:6)

Tässä **Suuhusi Pasuuna-lehden** 11. numerossa perussanoma on siinä, että kaikkien kristittyjen tulisi taipua parannukseen monissa asioissa, jotka eivät kestä ilmoituksen Sanan valossa. Vastakkain asettuluista ja oikeassa olemisista tulisi luopua! Kaikki Jeesusperustalle laskevat ovat samassa veneessä, olkootpa liberaaleja tai fundiksia, kirkollisia tai kirkottomia, olipa heillä mitä perinnäissääntöjä tai käyttivät mitä raamatunkäännöstä tahansa. Toimeen on tultava toistemme kanssa, sillä Jeesukseen **uskovat ovat saman Kristuksen ruumiin jäseniä oppieroavaisuuksistaan huolimatta.**

Mutta erästä asiasta on varoitettava: **On todellista ekumeenista harhaa** (“*Jos kumarrat minua, tämä kaikki =oikuumenee, “ekumenia” on sinun!*” Lk 4:7), **että kristillisen keskinäisen yhteyden toteutumisen edellytyksenä tulee hyväksyä kaikki toisten epäraamatulliset rakenteet, opetukset ja jumalankuvat, so. niinsanotut Baabelin synnit.** Niistä tulee uskaltaa käydä keskustelua ja myöntää sekin mahdollisuus, että itsekukin voimme olla myös väärässä! **Siinä tapauksessa parannuksen teko astuukoon oikeaoppisuuden edelle!** “*Kuunnelkaa pasuunan ääntä!*” (Jer 6:17)

Reino Marjakangas

Reino Marjakangas:

Mikä on Jumalan Israel?

Sanonta “**Jumalan Israel**” löytyy Gal 6:16:ssa. Se kuuluu uuden käännöksen mukaan: “*Tulkoon rauha ja laupeus niiden osaksi, jotka vaeltavat tämän ohjeen mukaan, koko Jumalan Israelin osaksi!*” Vanha käännös ilmaisi taas asian näin: “*Ja kaikille, jotka tämän säännön mukaan vaeltavat, kaikille heille rauha ja laupeus, ja Jumalan Israelille!*”

Uudessa käännöksessä on perustelusti ja aivan oikein tarkennettu, mitä Paavali tarkoittaa Jumalan Israelilla. Hänen mukaansa on samantekevää, onko ihminen kansallisuudeltaan tai uskonnollisuuden harjoitustensa ja tapojensa puolesta juutalainen tai kreikkalainen. **Päähöje on,** “*että hänet on luotu uudeksi (j. 15)*”! Kerskailu siitä, onko juutalainen tai kreikkalainen, kuuluuko ns. “luvattuun kansaan” vai ei, tai harjoittiko mitä uskonnollisia rituaaleja tahansa, on menettänyt tyystin merkityksensä. Uudessa liitossa vanha ihminen uskontoineen on naulittuna Kristuksen kanssa ristille. Sieltä ristiltä ei palata minkään vanhan kaman kanssa, ei tulla uudistettuna juutalaisuskovaisena, ei valitun kansan jäsenenä eikä parempina ihmisinä. Siellä **kuollaan** kaikesta tästä! Uusi luomus ei synny vanhasta! Tämä ei suinkaan merkitse sitä, etteikö ylösnousemuksen jälkeen olisi enää juutalaisia, kreikkalaisia tai suomalaisia. Luodessaan kaiken uudeksi Jumala ei hävitä kansallisuutta. Yhteys vanhan ihmisen ja uuden, Kristuksessa uudestisyntyneen

ihmisen välillä on siinä, että vanhan kuollessa, niinkuin nisunjyvä kuolee, siitä kasvaa uusi varsi, niinkuin Jumala tahtoo ja itsekullekin sen oma varsi. Kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen. (1Kr 15) Siispä uudessa, uudistetussa maailmassa löytynevät edelleen kaikki kansallisuudet, joilla on omat asuma-alueensa ja rajansa. Se suuri ero on, että heidän kaikki “sukukirjansa” ja syntyperänsä ovat löytyneet ja tulleet tunnetuiksi, onhan heidän keskellensä noussut “*pappi, joka voi käyttää uurimiamia ja tummimiamia*” (Neh 7:65). Tämä pappi on Herra Jeesus Kristus! Hän on lunastanut heidät kaikesta “*isiltä peritystä, turhasta vaelluksesta*”, perinnäissäännöistä ja kaikesta muustakin omavanhurskauden pönkäämiseksi tarkoitettusta tekoriikhamasta. Se kaikki on itse asiassa syntiä ja peittää allensa todellisen, Jumalan kuvaksi luodun, syntyperäisen “juutalaisen” tai “kreikkalaisen” ihmisen!

On kuitenkin tärkeää ymmärtää se tosiasia, että ristillä ei kuolla silmänräpäyksessä. Jeesuksen omalla se kestää koko ajallisen loppuelämän. Tämä merkitsee sitä, että uskovan on pidettävä itseään Jeesuksen kanssa ristiinnaulittuna koko uskonvaelluksensa ajan, kunnes vanhasta henki lähtee. Vanha ihminen ei omin voimin suostu pysymään ristillä ja kuolemaan. Sensijaan Jeesus pysyi ristillä aina ristinkuolemaansa asti ja voitti. Sen vuoksi uskovaa kehoitetaan alati tutkimaan itseään, onko Kristus hänessä. Koetuksen

Suuhusi Pasuuna 11

Julkaisija

Lähetyspalvelu -
Mission Service ry
Puh 0400 684 344

suuhusi.pasuuna@lahetyspalvelu.fi

Kustantaja

Misserv Ky
Puh 040 5677 384

mission@lahetyspalvelu.fi

Päätoimittaja

Reino Marjakangas

reino.marjakangas@lahetyspalvelu.fi

Pankkiyhteys

OP 538134 – 47500

Tilaukset

Lehteä toimitetaan talkootyönä ja julkaistaan lahjoitusten varassa, uskonvaraisen periaatteen mukaan, varsinaista tilausmaksua ei ole. Jos tahdot auttaa työssämme, voit lähettää tukesi tilillemme tai muulla tavoin. Pienikin tuki on tarpeen. Lehti ei tavoittele voittoa.

Kirjapaino

Misserv-paino

Toimitilat

Sibeliuskatu 32, 49400 Hamina

ISSN 1238-7525

NOSTA TORVI HUULILLES!

Pääkirjoitus adventin aattona 2007

“Nosta torvi huulillesi! Pyhäkön yllä leijuu onnettomuuden uhka kuin korppikotka, sillä kansani on rikkinut minun liittoni, kapinoinut lakiani vastaan. Se huutaa minulle:” Jumalani! Me tunnemme sinut, me olemme Israel!”” Hoos 8:1-2 (KR92)

“Siitä lähtien Jeesus rupesi saarnaamaan: “Luopukaa synneistänne! Jumala ottaa kohta vallan!”” Mt 4:17 (UTN)

Tässä Suuhusi Pasuuna - lehden osittain päivitettyssä ja uutta sisältävässä 11. numerossa nostan jo yli 40 vuotta sitten saamani toimeksiannon perusteella “torven huulilleni” ja annan “pasuunan raikuen soida” koko Suomen Siionille:

Koko Jumalan Israelin, tosi kristillisyyden yllä leijuu onnettomuuden uhka kuin korppikotka. Jumala ottaa kohta vallan ja antaa tuomioittensa tulla koko kansan ylle! Näin Hän on tehnyt historian aikana ja tulee varmasti tekemään uudelleen! Hänen tekemänsä liitto Kristuksen veressä on rikottu! Jumalan Pojan risti on heitetty uskon vaelluksessa menemään ja juostaan vain mielihyvän, menestyksen ja kunnian perässä! Jumalan kymmenen käskyn laki on hylätty, vaikka Jumalan tahdon mukainen elämä, parannuksen teko ja yleensä ihmisiksi eläminen on Jumalan vaatimus kaikille ihmisille, olivat uskovaisia tai eivät! Tästä Hän vaatii jokaisen ihmisen henkilökohtaisesti tilille! Vääristynyt armon julistus ja ja väärä armon korostus on vienyt uskovilta tajun, että vanhurskautta vaativaa Jumalaa tulee myöskin pelätä eikä vain rakastaa! Jumalan vanhurskaus on lakipykälä Hänen armossaan!

Tästä Jumalan tuomioitten uhasta vältytään vain, kun uskovat etunenässä tekevät parannuksen! Kirkkokunnista ja kuppikunnista eroaminen ei ole ratkaisu! Sen sijaan riviuskovien on omissa yhteisöissään hiljaisen hyväksymisensä sijaan noustava kapinaan kaikkea havaitsemaansa Jumalan tahdon vastaisuutta ja mädännäisyyttä vastaan. Julistajat, papit ja piispat riisukoot liperinsä ja muut vallan merkkinsä ja menkööt etunenässä katumuspenkille ja Herransa esimerkkiä seuraten herroiksielämisen sijasta palvelemaan! Vääriltä voidelluilta ja profeetoilta, joita ulkomaita myöten lappaa rahan perässä maassamme, on pantava ovi kiinni! Jo on aika tuomion alkaa Jumalan huoneesta! Jospa Herra vielä armahtaisi Suomen Siionia!

Tuomiosunnuntaina 2007

Reino Marjakangas

NÄKÖALOJA

Pääkirjoitus joulukuussa 2006

Näköalat ovat samat kuin kahdeksan vuotta sitten (SP5)! Herätyksen tuloa kaivataan, siitä profetoidaan, yhteyttä tavoitellaan! Monet päättelevät nykyisestä hengellisestä liikehännästä, että herätys on jo tullut ja se ei voi muuta kuin laajeta ja mennä eteenpäin. Mitä on todellisuus?

Kuulemmeko tänä päivänä puhuttavan, kuten **Lars Stenbäcin** aikoina, “voimallisista herätyksistä synnin ja suruttomuuden unesta”? Ihmisiä näyttää kyllä “hurahtavan” uskoon, suuremmissa massakokouksissa jopa kerralla kymmenittäinkin, täyttyvät Hengellä, alkavat puhua kielillä ja profetoida, mutta jälki ei näytä vakuuttavalta! Maailmalisuuden raja näyttää jäävän useimpien kohdalla auki, syvällinen elämän parannus jää tulematta ja hengellisyyden ylläpito jää riippuvaiseksi kokousten tunnelmista ja niiden ilmapiirin viihdyttävästä tarjonnasta. Itsenäisen arjen kilvoittelu ja siinä omassa raadollisuudessaan Herran todellinen avuksihuutaminen jää tuntemattomaksi. Eletään edellisen kokouksen tunnelmissa ja odotetaan uutta “Jumalan läsnäolon” kokemusta. **Pyhityselämä rajoittuu vain armon tuntemuksiin, kun se menneitten sukupolvien kilvoittelijoiden pitkän kokemuksen mukaan merkitsee “yhä syvenevää synnin ja armon tuntoa”!** Heränneen ihmisen ajatukset eivät ole kiinni kokemuksissa, “Jumalan läsnäolon” tavoitteluisissa ja ylistystunnelmissa! **Sensijaan heränneen ajatukset tulisi pyöriä alati Kristuksen ympärillä!**

Synnin ja suruttomuuden unesta herääminen ei ole väliporras uskon elämään, vaan se on pysyvää hereillä oloa siinä todellisuudessa, että synti ja suruttomuus, väärä huolettomuus, vaanivat uskovan kintereillä niin kauan kuin täällä lihassa viivytään! Tätä uskovan mielialaa kuvaa Lars Stenbäck, joka pappilan tanssisalissa 17-vuotiaana tuli Herran pysäyttämäksi, varttuneemmassa iässä kirjoittamassaan, syvään henkilökohtaiseen kokemukseen pohjaavassa runossaan (“För Jesu milda ögon”):

*“Jeesuksen silmäin eteen, Mä käyn, niin kurjana kuin lien.
Mun velkan’ köyhyyteni vien, Jeesuksen silmäin eteen.
Jeesuksen silmäin eessä, Mä rikoin käskyt Jumalan;
Mun tuomiotan odotan, Jeesuksen silmäin eessä.”*

Tällaisessa mielialassa, “ristin tiellä” vaellettaessa saadaan myös suurimmat ja kestävimmat armon, ilon ja vapautuksen kokemukset, kun syntinen ihminen saa alati kohdata syntisten Vaahtajan!

Karismaattisessa liikehännässä näkyy erityisesti **Nokia Missionin ja Tampereen tuomiokapitulin** välinen kiista, mikä henkilöityy teol. tri **Markku Koiviston** ja piispa **Juha Pihkalan** väliseksi valtataisteluksi. Valtataistelusta ja itse asiassa suorastaan sodasta tässä on nimenomaan kysymys, sillä kumpikin puoli on “oikeassa” ja periksi ei anneta eikä edes haluta myöntää tai hyväksyä oikeiksi toistensa monia oikeutettujakaan kannanottoja ja perusteluita.

Juha Pihkala on aivan oikeutetusti varoittanut shamanismista ja ihmisten manipuloinnista. Eikä tässä Pihkala ole yksin. Koko kirkon historia kertoo ns. hurmahenkisyyden vaaroista, joista kautta aikain herätyksen historian tunnetuimmat julistajat ovat varoittaneet. Vähintään tunnin ylistys jokaisen kokouksen alussa toistojen ja määrätynlaisten musiikkieffektien sekä liikkumisen, tanssin myötä eivät ole vain kristillisten tunnusten alla käytössä. Tällaista miellyttävään **doping-transsiin** ohjaavaa ja johtavaa toimintaa on

Yhdennentoista (11.) hetken

Suuhusi PASUUNA

Aikakauslehti , nro 11. päivitys/2007

**“LUOPUKAA SYNNEISTÄNNE,
SILLÄ JUMALA OTTAA AIVAN
KOHTA VALLAN!”**

MT 3:2 (UTN)

**“TÄLLÄISTÄ TIETÄMÄTTÖMYTTÄ JUMALA
ON PITKÄÄN SIETÄNYT,
MUTTA NYT SEN AIKA ON OHI:**

Lehden tarkoitus:

- puhaltaa selkeästi pasuunaan Raamatun ilmoitukseen pitäytymän uskon puolesta
- kutsua uskovia tosi Jeesuksen seuraamiseen ja vapauteen maailman ja uskonnollisten siteiden orjuudesta.

**HÄN VAATII KAIKKIA IHMISIÄ KAIKKIALLA
TEKEMÄÄN PARANNUKSEN!” APT 17:30**

**“TUOMARI SEISOO
JO OVELLA!” JAAK 5:9**

Suuhusi pasuna! Kotkan lailla Herran temppeliä vastaan

- sillä he ovat rikkoneet minun liittoni, ovat luopuneet minun laistani! Hoos 8:1

“Sillä minun kansani on tehnyt kaksinkertaisen synnin: minut, elävän veden lähteen, he ovat hyljänneet, ja ovat hakanneet itselleen vesisäiliöitä, särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä.” Jer2:13